

Horace McCoy

Și caii se împușcă, nu-i așa?

roman

HUMANITAS
fiction

Horace McCoy

Şi caii se împuşcă, nu-i aşa?

Traducere din engleză de
DAN CROITORU

HUMANITAS FICTION
Colecția Raftul Denisei

2012

ISBN 978–973–689–495–4

Horace McCoy
THEY SHOOT HORSES, DON'T THEY?
1935

CUPRINS

…în ziua de 19 a lunii septembrie, anul Domnului 1935…

…capitolul doisprezece

…în conformitate cu prevederile legii statului California. Şi…

…capitolul treisprezece

…Dumnezeu să te ierte…

Inculpatul să se ridice în picioare…

…capitolul unu

M-am ridicat, Pentru o clipă, imaginea Gloriei mi-a trecut prin fața ochilor şi am revăzut-o acolo, pe banca de pe debarcader. Glonțul tocmai o lovise într-o parte a capului; sângele nici măcar nu începuse să curgă. Străfulgerarea împuşcăturii încă îi mai ilumina chipul Totul fusese atât de simplu. Era complet destinsă, complet liniştită. Impactul glonțului îi răsucise un pic capul; n-o vedeam chiar perfect din profil, dar îi zăream suficient de mult din buze şi din față ca să-mi dau seama că zâmbea. Procurorul s-a înşelat când a spus juriului că a murit în chinuri, fără niciun prieten alături, doar cu ucigaşul ei nemilos, singură în noaptea neagră, la marginea Pacificului. S-a înşelat cu desăvârşire. N-a murit în chinuri. Era destinsă, liniştită şi zâmbea. Şi era prima dată când o văzusem zâmbind. Atunci cum să fi murit în chinuri? Şi nu era adevărat că n-avusese niciun prieten alături.

Eu eram prietenul ei cel mai bun. Eram singurul ei prieten. Atunci cum să fi murit fără niciun prieten alături?

…există vreun temei legal pentru care sentința să nu poată fi pronunțată?

…capitolul doi

Ce-aş putea să zic?… Toată lumea din sală ştia că eu o omorâsem, iar singura persoană care ar fi putut să mă mai ajute în vreun fel era moartă la rându-i. Aşa că nu mi-a rămas altceva de făcut decât să mă uit la judecător şi să clatin din cap. Nu puteam să dovedesc nimic.

— Cere clemența tribunalului, mi-a zis Epstein, avocatul din oficiu care mă reprezenta.

— Ați spus ceva? a-ntrebat judecătorul.

— Onorată instanță, a zis Epstein, implorăm clemența tribunalului. Băiatul acesta recunoaşte că a omorât-o pe victimă, dar trebuie să spunem că-i făcea un serviciu…

Judecătorul a izbit cu ciocanul în pupitru, cu ochii-n ochii mei.

Constatând că nu există nici un temei legal pentru care sentința să nu poată fi pronunțată fără întârziere…

...capitolul trei

Mişto cum o cunoscusem pe Gloria. Şi ea încerca să obţină un rol de figuraţie în filme, dar asta am aflat-o abia mai târziu. Mergeam pe Melrose Avenue, după ce ieşisem de la studiourile Paramount, când am auzit pe cineva strigând „Hei! Hei!”, aşa că m-am întors şi am văzut-o alergând spre mine şi făcând semn cu mâna. M-am oprit şi i-am făcut semn la rândul meu. Când a ajuns lângă mine, rămăsese fără suflu şi era extraordinar de agitată, şi atunci mi-am dat seama că n-o cunoşteam.

— Naiba să-l ia de autobuz, a şuierat.

M-am uitat în jur şi am văzut un autobuz care ne depăşise şi se îndrepta acum spre Western Avenue.

— A, am zis, am crezut că mie-mi făceai semn...

— Păi de ce ţi-aş fi făcut semn ţie? m-a întrebat.

Am râs.

— Nu ştiu. Mergi în direcţia mea?

— Dacă stau bine să mă gândesc, aş putea să merg şi pe jos până la Western Avenue.

Şi am luat-o amândoi pe jos într-acolo.

Aşa a-nceput totul, şi-acum mi se pare atât de straniu. Nu-nţeleg absolut deloc cum s-a-ntâmplat. Mi-am tot bătut capul şi tot nu pricep. N-am comis nicio crimă. Încerc şi eu să fac cuiva un serviciu şi tot pe mine o să mă omoare. *Pentru că e clar c-o să mă omoare. Ştiu exact ce-o să spună judecătorul. Numai când mă uit la el, şi-mi dau seama imediat că o să se bucure s-o spună. Numai după cum îi simt pe cei din sală, şi ştiu că o să se bucure când o să-l audă spunând-o.*

Uite, spre exemplu, dimineaţa aia când am cunoscut-o pe Gloria. Nu mă simţeam prea în formă; mai eram încă un pic

bolnav, dar tot m-am dus la studiourile Paramount, pentru că von Sternberg făcea un film cu ruşi şi mi-am zis că poate o să capăt un angajament. Chiar m-am întrebat ce poate fi mai frumos decât să lucrez pentru von Sternberg, sau pentru Mamoulian ori Boleslawsky, adică, după ce că o să am privilegiul să-l văd pe platou, să învăț şi eu meserie, chestii de structură, ritm şi unghiuri de filmare şi să mai şi fiu plătit pentru asta. Aşa că m-am dus la Paramount.

N-am putut să mă strecor înăuntru, aşa că am ars-o prin fața clădirii până pe la prânz, când unul dintre asistenții lui a ieşit ca să se ducă la masă. M-am luat după el şi l-am întrebat dacă e vreo şansă să intru şi eu în ambianța epocii.

— Nu, nicio şansă, mi-a tăiat-o el, adăugând că von Sternberg e foarte selectiv când vine vorba de cei din ambianță.

Asta a fost o replică de căcat, dar mi-am dat seama ce-i trece prin cap pentru că ştiam cum arătau hainele mele – vai de mama lor.

— Păi, nu e un film de epocă? l-am întrebat.

— Toți figuranții ne sunt trimişi direct prin Centrală, mi-a zis, după care m-a lăsat baltă…

Nu trebuia să ajung undeva anume; aşa că mă-nvârteam pe străzi în Rolls-Royce-ul meu, în timp ce oamenii mă arătau cu degetul şi ziceau că sunt cel mai mare regizor din lume, când am auzit-o pe Gloria țipând. Aşa că vedeți cum se-ntâmplă chestiile astea?

Aşa că am mers pe Melrose până la intersecția cu Western şi am apucat să ne cunoaştem; iar când am dat în Western, ştiam deja că se numea Gloria Beatty, că făcea figurație în filme şi că pe moment nici ei nu-i mergea prea strălucit; ea în schimb nu ştia prea multe despre mine. Mi-a plăcut tare mult de ea.

Împărțea o cămăruță cu alți oameni, pe undeva pe lângă Beverly, iar eu locuiam la numai câteva străzi distanță, aşa că am revăzut-o în aceeaşi seară. În seara aia a început totul,

dar nici măcar acum nu pot să zic cu mâna pe inimă că-mi pare rău că m-am dus la întâlnirea cu ea. Aveam la mine vreo şapte dolari pe care-i câştigasem servind sifon într-o prăvălie (de fapt, ţineam locul unui prieten. Lăsase o fată gravidă şi trebuise s-o ducă până în Santa Monica ca să-şi facă un chiuretaj), şi am întrebat-o ce prefera, să mergem la film sau să stăm pe o bancă, în parc.

— În care parc? m-a întrebat.

— E unul chiar acolo, foarte aproape, i-am zis.

— Bine, mi-a zis. Oricum mi-e silă de câte filme am văzut. Să mor dacă nu joc eu mai bine decât multe din cucoanele alea… Hai să stăm pe-o bancă şi să urâm pe toată lumea…

M-am bucurat că a vrut să meargă-n parc. Tot timpul arăta frumos acolo. Era un loc minunat de stat pe-o bancă. Foarte mic, mai degrabă un scuar, dar umbrit şi foarte liniştit, plin de tufe dese. Era înconjurat de palmieri înalţi de cincisprezece-douăzeci de metri, care se terminau brusc într-un mănunchi mare de frunze. Imediat ce intrai în parc, te cuprindea o senzaţie de siguranţă. Adesea îmi ziceam că palmierii ăia sunt de fapt santinele cu nişte coifuri groteşti pe cap: santinelele mele particulare, păzindu-mi insula particulară…

Era un loc minunat de stat pe-o bancă. Dacă te uitai printre palmieri, puteai să vezi mulţimea de clădiri, siluetele voluminoase şi pătrăţoase ale blocurilor, cu reclamele lor luminoase pe acoperiş, înroşind cerul de deasupra şi tot ce se afla dedesubt. Dar, dacă voiai să scapi de imaginile astea, n-aveai decât să te uiţi fix la ele până când începeau să se estompeze. Şi uite-aşa le alungai din peisaj dacă aveai chef…

— Niciodată n-am prea băgat în seamă locul ăsta, a zis Gloria.

— Mie-mi place, am zis, scoţându-mi haina şi întinzând-o pe iarbă ca să poată sta pe ea. Vin aici de trei-patru ori pe săptămână.

— Păi, atunci, chiar că-ţi place, mi-a zis şi s-a aşezat pe

haină.

— De când eşti la Hollywood? am întrebat-o.

— Cam de un an. Am făcut deja figurație în patru filme. Aş fi făcut eu în mai multe, dar nu pot să ajung pe lista Centralei.

— Nici eu, i-am mărturisit.

Dacă nu erai pe lista Biroului Central de Casting, nu prea aveai nicio şansă. Studiourile mari sunau la Centrală şi ziceau că au nevoie de patru suedeze, de şase grecoaice, de două țărănci din Boemia sau de şase mari ducese, iar Centrala se ocupa să rezolve chestia. Puteam să-mi închipui de ce Gloria nu reuşise să ajungă pe lista Centralei. Era prea blondă şi prea micuță, unde mai pui că părea şi cam bătrână. Cu nişte haine ca lumea pe ea, ar fi fost mai atrăgătoare, dar nici atunci n-aş fi zis că-i o frumusețe.

— Ți-ai făcut şi tu vreo relație, cineva care să te ajute?

— În branşa asta, de unde să ştii cine-o să te-ajute? a replicat ea. Azi eşti electrician de platou, mâine te-au făcut mare producător. Poate doar să sar din mers în maşina vreunuia ca să sper şi eu la un rol mai serios. Oricum, nu ştiu dacă ar putea să mă ajute vreun actor celebru; mai degrabă o actriță celebră. Din ce văd în ultima vreme, mai că-mi vine să zic că am apelat la sexul greşit ca să ajung…

— Da' cum ai ajuns la Hollywood? am întrebat-o.

— Ah, nu mai ştiu nici eu, mi-a răspuns după câteva clipe, dar orice e mai bine decât ce-am trăit acasă.

Am întrebat-o unde era asta.

— În Texas. West Texas[1]. Ai ajuns vreodată pe-acolo?

— Nu, i-am spus, eu sunt din Arkansas.

— E, păi West Texas e o mare țeapă. Locuiam cu mătuşă-mea şi cu unchiu-meu. El muncea ca frânar la o cale ferată.

---

[1] Termen general desemnând o regiune din vestul statului Texas, caracterizată printr-un climat arid sau semiarid şi printr-o populație puțin numeroasă. (N. tr.).

Nu-l vedeam decât o dată sau de două ori pe săptămână, slavă Domnului…

După care n-a mai zis nimic, doar se uita la haloul roşiatic al blocurilor din jurul parcului.

— Măcar aveai o casă, am spus.

— Aşa-i zici tu. Eu i-aş spune altfel. Când era acasă, unchiu-meu se dădea la mine non-stop, iar când era plecat, eu şi cu mătuşă-mea ne luam în bețe tot timpul. Se temea să nu-i bag strâmbe…

„Ce oameni drăguți", mi-am zis în gând.

— Aşa că, într-un final, a continuat ea, am fugit la Dallas. Ai fost vreodată acolo?

— N-am fost în Texas deloc, am zis.

— N-ai pierdut nimic. N-am reuşit să-mi găsesc o slujbă, aşa că m-am hotărât să fur ceva dintr-un magazin şi să-i las pe polițişti să aibă grijă de mine.

— Bună idee, am zis.

— Da, mişto, numa' că n-a funcționat. M-au arestat, ce-i drept, dar detectivilor li s-a făcut milă de mine şi mi-au dat drumul. Ca să nu mor de foame, m-am mutat la un sirian care avea o dugheană cu hotdog, chiar lângă primărie. Mesteca tutun non-stop… Ai dormit vreodată în pat cu unu care mestecă tutun?

— Nu, nu cred, am zis.

— În fine, poate aş fi trecut eu şi peste chestia asta, a continuat ea, dar, când a vrut să mi-o pună, între două comenzi, pe masa din bucătărie, m-am lăsat păgubaşă. După vreo două nopți am luat otravă.

„Ferească Dumnezeu!" mi-am zis.

— Numa' că n-am luat destulă, a precizat ea. Aşa că doar mi s-a făcut rău. Îh, încă mai simt în gură porcăria aia. Am stat vreo săptămână în spital. Acolo mi-a venit ideea să plec la Hollywood.

— Zău? am zis.

— Da, tot uitându-mă pe revistele alea de cinema, a

precizat ea. După ce m-am externat, am început să fac autostopul. Mi se pare mie sau te-a pufnit râsul?

— Râd de mă stric, i-am zis, încercând să schițez un zâmbet. Dar n-ai şi tu nişte părinți?

— Nu, nu mai am, mi-a zis. Ăl bătrân a murit în război, în Franța. Ce n-aş da să mor şi eu într-un război...

— Auzi, da de ce nu te laşi tu de filmele astea? am întrebat-o.

— Păi de ce să mă las? Poate dă norocu' şi ajung vedetă peste noapte. Uită-te şi tu cum au făcut Hepburn, Margaret Sullavan sau Josephine Hutchinson... De fapt, îți zic eu ce-aş face dacă aş avea sânge-n mine: m-aş arunca pe geam sau aş sări în fața tramvaiului.

— Te-nțeleg, i-am zis. Crede-mă, te-nțeleg perfect.

— Mi se pare foarte straniu cum de toată lumea asta e aşa de obsedată de viață, şi nu de moarte. Oare de ce savanții ăştia s-or screme atâta ca să ne prelungească viața în loc să inventeze nişte metode mai plăcute ca să-i pună capăt? Tre' să fie al dracu' de mulți oameni ca mine pe pământul ăsta, care vor să se omoare, dar n-au tupeu...

— Te-nțeleg, i-am zis. Crede-mă, te-nțeleg perfect.

Câteva clipe niciunul din noi n-a mai spus nimic.

— Am o prietenă care-ncearcă să mă bage într-un maraton din ăsta de dans, care se ține undeva, pe plajă, mi-a zis. Mâncare şi cazare pe gratis cât rezişti şi o mie de dolari dacă ieşi campion.

— Partea cu mâncarea pe gratis sună bine, am zis.

— Şi stai, că asta nu-i tot. La maratoanele astea vin o mulțime de regizori şi producători. Ai mereu şansa să te selecteze şi să-ți dea un rol într-un film... A, ce zici?

— Cine, eu? am zis. A, păi eu nu prea ştiu să dansez...

— Nici nu trebuie. Doar să te mişti încontinuu...

— Mai bine nu mă bag, am zis. Am fost cam bolnav în ultima vreme. Tocmai mi-am revenit după o viroză intestinală. Cât pe ce să mă curăț. Eram aşa de slăbit, că

abia mă târâm în patru labe până la budă. Aşa că de-aia zic că mai bine nu mă bag, am zis, clătinând din cap.

— Când a fost asta?

— Acum vreo săptămână.

— A, păi înseamnă că acum eşti bine.

— N-aş prea zice. Mai bine nu mă bag, să nu mă-ntoarcă.

— O să am eu grijă să nu se-ntâmple, mi-a zis.

— Poate peste vreo săptămână… am încercat eu.

— O să fie prea târziu. Eşti în formă, gata, ce să mai vorbim, mi-a tăiat-o ea.

…tribunalul, după ce a procedat la examinarea cauzei, hotărăşte…

...capitolul patru

Maratonul de dans era organizat în debarcaderul de pe plajă, într-o clădire veche, enormă, care pe vremuri fusese sală de dans publică. Era construită pe piloni, deasupra oceanului, şi, sub picioarele noastre, sub podea, oceanul îşi izbea valurile de stâlpi zi şi noapte.

Înăuntru era un ring de dans lat de zece metri şi lung de şaizeci, înconjurat pe trei laturi de loje, în spatele cărora se înşirau rândurile de scaune pentru publicul obişnuit. La capătul ringului se afla estrada orchestrei. Care orchestră cânta doar noaptea şi nu era prea grozavă. În timpul zilei aveam muzica de la radio, amplificată cu nişte boxe. Mai tot timpul volumul era dat aşa de tare, că te asurzea. Un animator întreținea atmosfera; mai erau doi arbitri care se mişcau mereu pe ring alături de concurenți ca să se asigure că totul se desfăşoară corect, doi asistenți medicali, un bărbat şi o femeie, şi un doctor în caz de urgență. Numai că doctorul nu arăta deloc a doctor. Era mult prea tânăr.

O sută patruzeci şi patru de perechi se înscriseseră la maraton, dar, după prima săptămână, şaizeci şi una abandonaseră. Conform regulamentului, trebuia să dansezi o oră şi cincizeci de minute, apoi aveai dreptul la o pauză de zece minute, în care puteai să dormi dacă voiai. Numai că în aceleaşi zece minute trebuia să te şi bărbiereşti, să te speli, să-ți îngrijeşti picioarele sau ce mai era nevoie.

Prima săptămână a fost şi cea mai grea. Tuturor li s-au umflat tălpile şi gambele, în timp ce sub noi oceanul se izbea neostenit de piloni. Până să intru în maratonul ăsta îmi plăcea foarte mult Oceanul Pacific: iubeam tot ce ținea de el, numele, imensitatea, culoarea, mirosurile – stăteam ore

întregi şi nu mă mai săturam uitându-mă la el, gândindu-mă la toate navele care plecaseră să-l cutreiere fără să se mai întoarcă vreodată, visând la țărmurile Chinei pe care le scălda şi la mările Sudului, la câte şi mai câte... Dar acum nu-mi mai trebuie Oceanul Pacific. Mi-a ajuns. Nu mă interesează dacă n-o să apuc să-l mai văd. *Şi probabil că nici n-o să mai apuc. O să aibă judecătorul grijă de asta.*

Nişte participanți cu state vechi ne vânduseră, mie şi Gloriei, diferite ponturi despre cum să rezişti la asemenea maratoane; ideea era să-ți pui la punct un sistem pentru alea zece minute: să-nveți să-ți mănânci sandviciul în timp ce te razi, să-nveți să mănânci în timp ce te duci la budă sau în timp ce-ți îngrijeşti picioarele, să-nveți să citeşti ziarul în timp ce dansezi, să-nveți să dormi pe umărul partenerei în timp ce dansezi; dar toate şmecheriile astea necesitau o practică îndelungată. La început, mie şi Gloriei ni s-au părut foarte dificile.

Am descoperit apoi că jumătate dintre participanți erau profesionişti. Pentru ei ajunsese o meserie, participau la maratoane de dans organizate peste tot în țară, unii dintre ei făceau autostopul ca să ajungă din oraş în oraş. Ceilalți erau doar nişte băieței şi nişte fetițe care veniseră să-şi încerce norocul, ca mine şi ca Gloria.

Cei din Perechea nr. 13 deveniseră prietenii noştri cei mai buni din concurs. James şi Ruby Bates erau dintr-un orăşel de undeva din nordul statului Pennsylvania. Asta era cel de-al optulea maraton de dans la care participau; câştigaseră un premiu de 1500 de dolari în Oklahoma, după ce rezistaseră 1253 de ore. Mai erau câteva echipe care mai câştigaseră nişte concursuri, dar ştiam că Ruby şi cu James o să se bată la titlu. Asta dacă Ruby nu năştea mai întâi. Era gravidă în patru luni.

— Ce-are Gloria? m-a întrebat James într-o zi, când ne întorceam de la barăcile de dormit.

— Nimic. Adică ce să aibă? l-am întrebat.

Dar ştiam ce voia să zică. Gloria iar îi plânsese de milă.

— Îi tot spune lui Ruby ce tută e că vrea să facă un copil, mi-a zis. Vrea s-o pună să facă avort.

— N-o văd pe Gloria spunând aşa ceva, am zis, încercând să aplanez lucrurile.

— Să-i zici s-o lase-n pace, m-a avertizat el.

Când s-a auzit semnalul şi ne-am reluat dansul, intrând în cea de-a doua sută şaisprezecea oră, i-am povestit Gloriei ce-mi zisese James.

— Mă laşi! Habar n-are pe ce lume e.

— Nu văd de ce să nu facă un copil dacă asta vor. Oricum, e problema lor, i-am spus. N-am chef ca James să se supere pe noi. A fost la nu ştiu câte maratoane de-astea şi ne-a dat nişte ponturi foarte bune. Cum o scoatem la capăt dacă se supără pe noi?

— E păcat de fata aia să facă un copil, a zis Gloria. Ce rost are să faci un copil dacă n-ai bani să-l creşti ca lumea?

— Păi de unde ştii că n-au? am întrebat-o.

— Dacă au, ce mai caută aici?... Asta-i problema în zilele noastre. Toată lumea face copii...

— Ei, nu chiar toată lumea, am remarcat eu.

— Ca şi cum tu ai şti, mi-a replicat ea. Ți-ar fi fost mai bine dacă nu te-ai fi născut...

— Probabil, am zis. Cum te simți? am întrebat, încercând s-o abat de la gândurile ei negre.

— Nasol, eu tot timpul mă simt nasol, mi-a zis. Doamne, ce încet se mişcă limba aia de ceas.

Pe scena unde stătea animatorul era agățată o bucată mare de pânză pe care fusese desenat un ceas cu 2500 de ore. Limba ajunsese acum la 216. Deasupra lui, o tabelă care indica: ORE SCURSE – 216. PERECHI RĂMASE – 83.

— Ce-ți fac picioarele?

— Tot destul de slabe, am spus. Viroza aia a fost crâncenă.

— Nişte fete cu care-am vorbit zic că trebuie să dansăm

2000 de ore ca să avem o şansă la premiu.

— Sper că nu, am zis. Nu cred că rezist atât de mult.

— Mi se duc pantofii, m-a anunțat Gloria. Dacă nu ne găsim repede un sponsor, o să dansez desculță.

Un sponsor era o companie sau o firmă care îți dădeau o bluză inscripționată cu numele lor sau al unor produse, ca să le faci reclamă. După care îți puneau ei la dispoziție gratis ce-aveai nevoie.

James şi Ruby dansau lângă noi.

— I-ai zis? m-a întrebat James, uitându-se la mine.

Am dat din cap că da.

— Ia stați puțin, mă vorbiți pe la spate? a întrebat Gloria.

— Spune-i dementei ăleia să mă lase-n pace, mi-a zis James, adresându-mi-se doar mie.

Gloria a dat să spună ceva, dar, până să apuce să deschidă gura, am tras-o de-acolo, continuând să dansez. N-aveam chef de vreo scenă.

— Jegosu' dracului, a zis.

— Na, că acum s-a supărat, i-am zis. Acu' ce ne facem?

— Ei asta-i! O să-i zic eu unde să se ducă…

— Gloria, i-am zis, vrei, te rog, să-ți vezi de-ale tale?

— Mai încet cu înjurăturile, s-a auzit brusc o voce.

M-am uitat în jur. Era Rollo Peters, arbitrul de ring.

— Hai, mă laşi?! l-a luat în primire Gloria.

Îi simțeam muşchii spatelui zvâcnindu-mi sub degete, aşa cum simțeam talazurile oceanului sub tălpi.

— Ciocu' mic, i-a tăiat-o Rollo. Te-aud oamenii din lojă. Ce, suntem la bordel?

— La bordel, bine zis.

— Gata, gata, am intervenit eu.

— Să nu zici că nu te-am avertizat, a făcut Rollo. A doua oară nu-ți mai spun. Îi deranjezi pe spectatori.

— Spectatori? Care spectatori, să-i văd şi eu? i-a râs Gloria în nas.

— Asta-i treaba noastră, nu a ta, i-a zis Rollo, uitându-se

urât la mine.

— Gata, gata, am zis iarăşi.

Rollo şi-a dus fluierul la buze şi a ţiuit scurt, semn ca toată lumea să se oprească. De fapt, multe dintre perechi abia se mişcau, doar atât cât să nu fie descalificate.

— Copii, a zis, ia să vedem un dans mai vioi.

— Haideţi, un pic mai vioi, copii, a zis în microfon animatorul, Rocky Gravo.

Vocea lui Rocky a bubuit în difuzoare, acoperind vuietul oceanului.

— Mai cu viaţă, haideţi, toată lumea. Băgaţi mare! le-a zis apoi celor din orchestră, care au început să cânte.

Concurenţii au pornit să se mişte mai cu viaţă.

Dansul vioi a ţinut vreo două minute, după care Rocky a dat semnalul aplauzelor şi a zis în microfon:

— Ia uitaţi-vă la copiii ăştia, doamnelor şi domnilor – după 216 ore sunt la fel de proaspeţi ca la începutul acestui campionat mondial de dans-maraton, care presupune multă rezistenţă şi abilitate. Copiii noştri primesc şapte mese pe zi – trei mese principale şi patru gustări. Unii chiar au luat în greutate de când au intrat în concurs – şi avem doctori şi asistenţi care se asigură permanent că toţi concurenţii sunt în cea mai bună formă fizică. Şi acum, daţi-mi voie să invit Perechea nr. 4, Mario Petrone şi Jackie Miller, pentru un număr special. Haideţi, Perechea nr. 4 – iată-i, doamnelor şi domnilor. Ce pereche drăguţă, nu-i aşa?

Mario Petrone, un italian voinic, şi Jackie Miller, o blondă micuţă, au urcat pe scenă însoţiţi de nişte aplauze firave. Au vorbit ceva cu Rocky, apoi au început să bată un step care era vai de mama lui. Nici Mario, nici Jackie nu păreau să-şi dea seama cât de nasol era. Când au terminat, câţiva spectatori au aruncat nişte mărunţiş pe ring.

— Fiţi generoşi, oameni buni, i-a îndemnat Rocky. Haideţi, să plouă cu bani. Fiţi generoşi.

Alte câteva monede au căzut pe podea.

— Cât e? a întrebat Gloria.
— Cred că vreo 75 de cenți, a răspuns Jackie.
— De unde eşti, fetiță? a întrebat-o Gloria.
— Din Alabama.
— Mă gândeam eu, a spus Gloria.
— Ar trebui să-nvățăm şi noi un număr d-ăsta special. Să câştigăm un ban în plus.
— Mai bine stați liniştiți, ne-a zis Mario. E multă bătaie de cap, şi numa' bine nu-ți face la picioare.
— Da de derby-uri ați auzit ceva? ne-a chestionat Jackie.
— Nu, ce-s alea? am întrebat eu.
— Un fel de curse, cam aşa ceva, a zis ea. Cred c-o să ne explice ei la următoarea pauză.
— Se-ngroaşă treaba, a zis Gloria.

…că, pentru comiterea infracțiunii de omor deosebit de grav, …

…capitolul cinci

La vestiare, Rocky Gravo ni l-a prezentat pe Vincent (Socks[2]) Donald, unul dintre organizatori.

— Băi băieți, ne-a zis Socks, să nu-ncepeți să vă deprimați din cauză că nu prea sunt spectatori. Lumea trebuie să se obişnuiască, e nevoie de timp, şi de-aia am hotărât să lansăm o chestie nouă, care o să aducă garantat public. Uite cum facem. În fiecare seară o să organizăm un derby. O să desenăm un oval pe ring şi, seară de seară, toți concurenții o să alerge în jurul sălii timp de cincisprezece minute; perechea care termină pe ultimul loc în seara respectivă e descalificată. O s-aducă lumea garantat.

— O să aducă şi pompele funebre, a zis cineva.

— Punem nişte paturi pliante în mijlocul ringului, ne-a liniştit organizatorul, iar doctorul şi asistentele o să fie-n alertă pe tot parcursul derby-ului. Când un concurent nu mai rezistă şi se aşază pe pat să se odihnească, partenerul trebuie să facă două ture în loc de una. O să vă crească şi vouă elanu' când o să vedeți că se îmbulzeşte lumea. De exemplu, când apare şi gaşca de la Hollywood, îi dăm pe spate… Bun, acu ia ziceți, mâncarea cum e? Are cineva vreo plângere? Bine, băi băieți, atunci ne-am înțeles. Dacă ne serviți, o să vă servim şi noi.

Am intrat iarăşi pe ring. Niciunul dintre concurenți n-a protestat la ideea cu derby-urile. Păreau să-şi spună că orice idee e bună, numai să aducă spectatori. Rollo s-a apropiat de mine. Stăteam pe balustradă, mai aveam vreo două minute

---

[2] Şosete. (N. tr.).

de odihnă până să-nceapă alte două ore de chin.

— Să nu-nțelegi greşit ce-am zis mai devreme, mi-a spus. N-am nimic cu tine, Gloria e problema.

— Da, ştiu, i-am zis. Dar e fată bună. E doar puțin supărată pe lume, asta-i tot.

— Ai grijă să facă ciocu mic.

— Asta-i mai greu, dar o să mă străduiesc, am zis.

O clipă mai târziu, m-am uitat înspre vestiarul fetelor şi am avut surpriza s-o văd pe Gloria venind spre ring împreună cu Ruby. M-am dus s-o întâmpin.

— Ce părere ai de derby-urile astea? am întrebat-o.

— E-o bună metodă să ne termine de tot.

Un fluierat ascuțit ne-a dat semnalul de începere.

— Nu cred că-s mai mult de o sută de oameni astă-seară, am zis.

Nu se poate spune că dansam. Eu o țineam pe după umeri, iar ea îmi înconjurase mijlocul cu brațele, şi uite-aşa făceam câte-un pas încolo şi-ncoace. Dar nu era o problemă. Numai în prima săptămână a trebuit să dansăm, pe urmă n-a mai contat. Nu trebuia decât să te mişti fără oprire. I-am văzut pe James şi pe Ruby îndreptându-se spre noi şi numai uitându-mă la el mi-am dat seama că nu era a bună. Am vrut să mă dau la o parte, dar n-aveam spațiu suficient.

— Auzi, nu ți-am spus s-o laşi în pace pe nevastă-mea? s-a răstit el la Gloria.

— Dă-te dracu de-aici, bă maimuță, i-a tăiat-o Gloria.

— Stați aşa, am intervenit eu. Acu ce s-a mai întâmplat?

— Iar a luat-o la prelucrat pe Ruby, a zis James. Cum mă întorc cu spatele, cum o ia la prelucrat.

— Hai, lasă, Jim, gata, a zis Ruby, încercând să-l tragă de-acolo.

— Nu, nu las nimic. Ia ascultă, ți-am spus să nu mai dai cu gura sau nu ți-am spus?

— Auzi, bă, ia mai du-te-n…

Gloria n-a apucat să-şi termine înjurătura, că James i-a

tras o palmă de a izbit-o cu capul de umărul meu. O plesnise sănătos de tot. Pe asta n-am mai înghițit-o. Mi-am eliberat mâinile şi i-am dat un pumn în față. El mi-a tras una la falcă, de m-a răsturnat peste alte perechi. Noroc cu ei, că altfel mă aduna de pe jos. James m-a luat iarăşi în primire şi am început să mă lupt cu el, încercând să-i ard un genunchi în coaie. Era singura mea şansă.

Un fluier mi-a țiuit în ureche şi cineva ne-a apucat de brațe. Era Rollo Peters. Ne-a dat câte un brânci ca să ne despartă.

— Potoliți-vă, a strigat. Ce se-ntâmplă aici?

— Nimic, i-am zis.

— Nimic, a zis şi Ruby.

Rollo şi-a ridicat mâna şi a făcut semn către scenă, lui Rocky.

— Hai, băgați, a zis Rocky, şi imediat orchestra a început să cânte.

— Valea, n-aveți ce vedea aici, le-a zis Rollo concurenților, care au început să se îndepărteze încet. Hai, hai, gata, i-a îmboldit el, ca să se împrăştie pe tot ringul.

— Data viitoare îți iau gâtul, a amenințat-o James pe Gloria.

— Te bag în pizda mă-tii, i-a replicat Gloria.

— Taci din gură, i-am zis.

Am smucit-o de acolo şi am condus-o într-un colț, unde am încetinit ritmul, legănându-ne aproape imperceptibil.

— Ai înnebunit? De ce n-o laşi, dom'le, în pace pe Ruby?

— Nicio grijă, nu-mi mai pun mintea cu ea. Dacă vrea neapărat să aibă un copil diform, treaba ei.

— Bună, Gloria, s-a auzit o voce.

Ne-am uitat în jur. Era o femeie în vârstă, care stătea într-o lojă din primul rând, chiar lângă balustradă. Nu ştiam cum o cheamă, dar era o figură. Venea în fiecare seară, aducându-şi cu ea un pled şi ceva de mâncare. Ba o dată chiar s-a înfăşurat în pled şi a rămas toată noaptea. Cred că

avea vreo şaizeci şi cinci de ani.

— Bună, i-a răspuns Gloria.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat-o femeia în vârstă.

— Nimic, a spus Gloria. Ne-am certat un pic.

— Cum îți e? a continuat femeia.

— Păi, bine, cred, a zis Gloria.

— Eu sunt doamna Layden, ne-a spus femeia. Sunteți perechea mea favorită.

— Aă, mersi frumos, am spus.

— Şi eu am vrut să mă-nscriu în concurs, ne-a înştiințat doamna Layden, dar nu mi-au dat voie. Au zis că sunt prea bătrână, deşi n-am decât şaizeci de ani.

— A, mulți înainte, am zis, la rându-mi.

Gloria şi cu mine rămăseserăm acolo ținându-ne în brațe şi balansându-ne uşor. Trebuia totuşi să ne mişcăm fără încetare. Doi tipi au venit şi s-au aşezat în loja femeii. Amândoi frământau între buze nişte trabucuri neaprinse.

— Ăştia-s gabori, mi-a şoptit Gloria.

— Şi, vă place concursul? am întrebat-o pe doamna Layden.

— Foarte mult, a zis ea. Chiar foarte mult. Vezi atâția tineri drăguți...

— Mişcați-vă, copii, ne-a aruncat Rollo, trecând pe lângă noi.

Am dat din cap înspre doamna Layden, luându-mi la revedere, şi ne-am îndepărtat.

— Zi şi tu dacă ai mai pomenit aşa ceva! mi-a zis Gloria. În loc să stea acasă să schimbe scutecele nepoților. Doamne, sper să n-ajung la bătrânețe.

— De unde ştii că tipii ăia-s gabori? am întrebat-o.

— Am puteri paranormale, mi-a replicat Gloria. Doamne, Doamne, ai mai pomenit aşa ceva? Mamaia asta moare după asemenea porcării de concursuri. Ar trebui să-i ceară chirie pentru cât stă pe-aici. Gloria a clătinat din cap. Sper să n-ajung la bătrânețe, a zis iarăşi.

Întâlnirea cu doamna în vârstă o deprimase îngrozitor. Mi-a spus că-i aduce aminte de femeile alea din orăşelul în care trăise, în West Texas.

— A venit Alice Faye, a zis una dintre fete. O vedeți? Uitați-o acolo.

Era într-adevăr Alice Faye, însoțită de doi bărbați pe care nu i-am recunoscut.

— O vezi? am întrebat-o pe Gloria.

— Nu vreau s-o văd, mi-a zis Gloria.

— Doamnelor şi domnilor, a zis Rocky în microfon, suntem deosebit de onorați să avem printre noi o încântătoare vedetă de cinema, domnişoara Alice Faye. Aplauze pentru domnişoara Faye, doamnelor şi domnilor.

Toată lumea a izbucnit în aplauze, iar domnişoara Alice Faye le-a mulțumit cu o înclinare a capului, însoțită de un zâmbet. Socks Donald, care stătea într-o lojă de lângă orchestră, zâmbea şi el. Gaşca de la Hollywood începuse să apară.

— Haide, i-am zis Gloriei, aplaudă şi tu.

— De ce s-o aplaud? a făcut Gloria. Ce are ea şi eu n-am...?

— Eşti geloasă, i-am zis.

— Normal că sunt geloasă! Câtă vreme iau numa' țepe, sunt geloasă pe toți ăştia care au succes. Ce, tu nu eşti?

— Evident că nu, i-am răspuns.

— Eşti un bou, mi-a zis.

— Hei, ia uită-te puțin la ăia, i-am spus.

Cei doi polițişti părăsiseră loja doamnei Layden şi acum stăteau lângă Socks Donald. Se strânseseră unii într-alții şi se uitau la o foaie de hârtie pe care unul dintre ei o ținea în mână.

— Bine, copii, a zis Rocky în microfon. Ia să băgăm puțină viteză înainte de pauza de odihnă... Bagă mare, a zis apoi către orchestră, după care a început să bată din palme şi din picior, ținând ritmul. Imediat spectatorii s-au pornit şi ei să

bată din palme şi din picioare.

Ne puseserăm deja pe alergat în jurul ringului, cu ochii la limba cea mică a ceasului, când, brusc, Kid Kamm, din Perechea nr. 18, a început să-şi plesnească partenera peste obraji. O ținea cu mâna stângă, iar cu dreapta o lovea uşor peste față. Dar ea nu reacționa. Nu mai ştia ce-i cu ea. A scos vreo două gâlgâituri, apoi a alunecat la podea, în stare de inconştiență.

Arbitrul de ring a fluierat, iar spectatorii au sărit cu toții în picioare, însuflețiți subit. Celor care asistă la un maraton de dans nu le trebuie mult ca să se anime. În momentul în care se-ntâmplă ceva, se însuflețesc pe loc. Din punctul ăsta de vedere, un maraton de dans seamănă cu o coridă.

Arbitrul de ring şi două asistente au ridicat-o pe fată şi au dus-o în vestiar. Mă uitam cum vârfurile picioarelor i se târau pe jos în timp ce-o cărau de-acolo.

— Mattie Barnes, din Perechea nr. 18, a leşinat, ne-a anunțat Rocky. A fost transportată imediat în vestiar, doamnelor şi domnilor, unde va primi îngrijiri medicale de primă calitate. Nu e nimic grav, doamnelor şi domnilor, nu e nimic grav. Este încă o dovadă că mereu se întâmplă câte ceva la campionatul nostru mondial de dans-maraton.

— Se tot plângea în pauza trecută, a zis Gloria.

— Dar ce-i cu ea? am întrebat.

— E-n perioada aia a lunii, mi-a spus Gloria. Şi n-o să se mai poată întoarce. E genul care trebuie să stea în pat trei-patru zile când o apucă.

— Băi, ce mână am şi io la astea, a exclamat Kid Kamm. A clătinat din cap, scârbit. Frate, ce ghinion! Am participat la nouă concursuri şi n-am reuşit să termin nici măcar unul. Tot timpul partenera cedează şi mă lasă baltă.

— O să-şi revină, mai mult ca sigur, i-am zis, încercând să-l încurajez.

— Noo, e terminată, a zis el. Gata, i-a pus cruce, poa' să se-ntoarcă la fermă.

S-a auzit sirena, semn că se mai terminase un chin. Toată lumea s-a repezit la vestiare. Mi-am aruncat pantofii din picioare şi m-am prăbuşit grămadă pe patul pliant. Am simţit cum oceanul se izbeşte de piloni încă o dată – dar numai o dată. Apoi am adormit.

M-am trezit simţind în nări miros de amoniac. Unul dintre antrenori îmi plimba o sticluţă pe la nas ca să inhalez vaporii. (Asta era cea mai bună metodă când trebuia să-l scoale pe câte unul dintr-un somn din ăla de plumb, aşa ne-a zis doctorul. Dacă ar fi încercat să-l scuture, n-ar fi reuşit în veci, atât eram de obosiţi.)

— Gata, gata, i-am zis antrenorului. Sunt treaz.

M-am ridicat în capul oaselor, bâjbâind după pantofi.

Abia atunci i-am văzut pe cei doi poliţişti şi pe Socks Donald în picioare, lângă mine, de fapt lângă patul lui Mario. Aşteptau să-l trezească şi pe el celălalt antrenor. Până la urmă Mario s-a întors şi s-a uitat la ei.

— Hai noroc, prietene, a zis unul din poliţişti. Ia zi, îl cunoşti pe tipu' ăsta?

I-a întins o foaie de hârtie. Eram îndeajuns de aproape ca să văd ce scria. Era o pagină ruptă dintr-o revistă poliţistă, conţinând câteva fotografii.

Mario s-a uitat la poze, pe urmă i-a înapoiat foaia.

— Da, îl cunosc, a zis, ridicându-se în picioare.

— Nu te-ai schimbat prea tare, a zis celălalt poliţist.

— Băi broscar bulangiu ce eşti, a zis Socks, strângându-şi pumnul. Bă, tu vrei să mă ţepuieşti, bă?

— Lasă-l, Socks, a zis primul detectiv care vorbise. Apoi, către Mario: Hai, Giuseppe, strânge-ţi boarfele.

Mario a început să-şi lege şireturile.

— N-am decât o haină şi o periuţă de dinţi, a zis. Dar aş vrea să-mi iau la revedere de la partenera mea, se poate?

— Broscar jegos, a zis iarăşi Socks. Dar o să dăm bine la ziar, nu?

— Las-o pe partenera ta, Giuseppe, i-a spus celălalt

polițist. Auzi, băiețaş, s-a întors el către mine, spune-i tu la revedere partenerei lui Giuseppe din partea lui. Hai, Giuseppe, l-a îndemnat el.

— Băieți, să-l scoateți prin spate pe broscaru ăsta jegos, i-a rugat Socks Donald.

— Toată lumea pe ring, a țipat arbitrul numărul doi. Toată lumea pe ring.

— La revedere, Mario, i-am zis.

Dar Mario n-a mai spus nimic. Totul se desfăşurase în linişte, foarte sec. Detectivii ăia se comportau ca şi cum ar fi fost o chestie banală.

…prin care ai fost găsit vinovat prin verdictul juriului…

...capitolul şase

Aşa că Mario s-a dus la puşcărie, iar Mattie s-a întors la fermă. *Mi-aduc şi-acum aminte ce surprins am fost când l-au arestat pe Mario pentru crima, Nu mi-a venit sa cred. Era unul dintre cei mai drăguți băieți din câți cunoscusem vreodată. Vreau să zic că nu mi-a venit să cred la momentul ăla. Acum ştiu că poți foarte bine să fii un tip drăguț şi, în acelaşi timp, un criminal. Nimeni nu cred că s-a purtat vreodată mai drăguț cu Gloria decât mine, dar, până la urmă, tot eu am fost cel care a omorât-o. Aşa că, după cum vedeți, faptul că eşti drăguț nu spune nimic...*

Mattie a fost descalificată din oficiu când doctorul nu i-a mai dat voie să continue concursul. A motivat că, dacă o s-o lase să mai danseze, anumite organe o să-i fie atât de grav afectate, de n-o să mai poată avea copii în veci. Mattie a făcut un scandal monstru, mi-a povestit mai târziu Gloria, l-a înjurat pe doctor cum i-a venit la gură, refuzând pur şi simplu să abandoneze. Dar într-un final a abandonat. A fost obligată. Avea securea deasupra capului.

Aşa că partenerul ei, Kid Kamm, a făcut echipă cu Jackie. Era o chestie permisă de regulament. Aveai voie să dansezi singur douăzeci şi patru de ore, dar, dacă nu reuşeai să-ți găseşti un partener până la expirarea termenului, erai descalificat. Kid şi Jackie s-au arătat foarte mulțumiți de acest aranjament. Jackie n-a comentat nimic despre faptul că-l pierduse pe Mario. După ea, orice partener era la fel de bun, atâta vreme cât aveai unul. Dar Kid era tot numai un zâmbet. Probabil îşi zicea că în sfârşit i se spărsese ghinionul.

— Să ştii că au şanse să câştige, mi-a zis Gloria. Sunt

rezistenți ca nişte catâri. Fătuca asta din Alabama e îndopată cu porumb. Ia uite-o cum străluceşte toată. Dac-o pui, dansează şi şase luni în şir.

— Eu merg pe James şi Ruby, i-am spus.

— După cum s-au purtat cu noi?

— Ce-are una cu alta? Dar de noi ce zici? Şi noi avem o şansă, nu?

— Zici tu?

— Nu pari prea convinsă.

A clătinat din cap fără să mai spună nimic.

— Din ce în ce mai mult aş vrea să mor, a zis în cele din urmă.

Iar cu chestia asta. Nu conta despre ce vorbeam, ea tot la asta se-ntorcea.

— Pot să zic şi eu ceva fără să-ți aduci aminte că vrei să mori? am întrebat-o.

— Nu, m-a anunțat ea.

— Bun, mă las păgubaş, am zis.

Cineva de pe scenă a dat radioul mai încet. În sfârşit muzica începea să sune a muzică. (La radio se dădea drumul când nu cânta orchestra. Acum era după-amiază. Orchestra cânta numai seara şi noaptea.)

— Doamnelor şi domnilor, a zis Rocky în microfon, am deosebita onoare să vă anunț că doi sponsori au decis să susțină două perechi. Salonul de înfrumusețare Pompadour, de pe Avenue B nr. 415, va sponsoriza Perechea nr. 13 – James şi Ruby Bates. Aplauze pentru Salonul de înfrumusețare Pompadour, de pe Avenue B nr. 415, doamnelor şi domnilor, aplaudați-i şi voi, copii…

Toată lumea a aplaudat.

— A doua pereche care va fi sponsorizată, a continuat Rocky, este Perechea nr. 34, formată din Pedro Ortega şi Lillian Bacon. Ei vor fi susținuți de service-ul auto Oceanic. Haideți, vă rog, apaluze pentru service-ul auto Oceanic din Santa Monica, Ocean Walkway nr. 11 341.

Toată lumea a aplaudat încă o dată.

— Doamnelor şi domnilor, a zis Rocky, aceşti copii extraordinari merită şi alţi sponsori. Anunţaţi-vă prietenii, doamnelor şi domnilor, şi haideţi să aducem sponsori pentru toţi copiii. Uitaţi-vă la ei, doamnelor şi domnilor, după 242 de ore de dans continuu sunt la fel de proaspeţi ca la început... aplauze pentru aceşti copii extraordinari, doamnelor şi domnilor.

S-au mai auzit nişte aplauze.

— Şi nu uitaţi, doamnelor şi domnilor, a mai zis Rocky, la capătul sălii se găseşte barul Palm Garden, care vă oferă băuturi delicioase, bere de toate felurile şi sandviciuri. Faceţi o vizită la Palm Garden, doamnelor şi domnilor... Bagă, a zis el către aparatul de radio, apoi a dat volumul tare şi sala s-a umplut iar de vuiet.

Ne-am îndreptat spre Pedro şi Lillian. Pedro îşi târa un picior. Se spunea că fusese rănit de un taur în timpul unei coride, în Mexico City. Lillian era brunetă. Şi ea îşi tot încerca norocul în filme când aflase de maratonul de dans.

— Felicitări, le-am zis.

— Asta arată că e cineva interesat de noi, a zis Pedro.

— De vreme ce nu-i Metro-Goldwyn-Mayer, merge şi un service auto, a replicat Lillian. Numai că mi se pare cam aiurea ca un service auto să-mi cumpere lenjeria intimă.

— De unde-ai mai scos-o şi pe-asta cu lenjeria intimă? a făcut Gloria. Nu-ţi dă nicio lenjerie intimă. O să capeţi o bluză cu numele service-ului pe spate.

— Mie-mi dă şi lenjerie intimă, a înştiinţat-o Lillian.

— Hei, Lillian, a strigat-o Rollo, arbitrul de ring, femeia de la service-ul Oceanic vrea să vorbească cu tine.

— Femeia care...? a întrebat Lillian.

— Sponsorul tău, doamna Yeargan...

— Să mori tu! a exclamat Lillian. Pedro, se pare că o să-ţi tragi nişte lenjerie intimă.

Gloria şi cu mine ne-am apropiat de scena animatorului.

Era frumos acolo la ora asta a după-amiezii. Soarele care intra prin fereastra dublă de deasupra barului Palm Garden desena pe podea un triunghi mare de lumină. Nu dura decât zece minute, dar în acele zece minute m-am mişcat uşor în interiorul lui (trebuia să mă mişc ca să nu fiu descalificat), lăsând razele soarelui să mă acopere complet. Pentru prima oară în viață apreciam cu adevărat soarele. „Când o să se termine cu maratonul ăsta”, mi-am zis, „o să-mi petrec restul zilelor la soare. Abia aştept să mă duc în deşertul Sahara să fac un film.” *Evident, în condițiile de-acum, chestia asta n-o sa se mai întâmple.*

M-am uitat cum triunghiul de pe podea se făcea mai mic, tot mai mic.

În cele din urmă s-a strâns de tot şi a început să-mi urce pe picioare. Mi se cățăra pe trup ca o ființă vie. Când mi-a ajuns la bărbie, m-am ridicat pe vârfuri ca să-mi țin cât mai mult capul în fasciculul de lumină. N-am închis ochii. I-am ținut larg deschişi şi am privit fix în soare. Nu m-a orbit absolut deloc. În clipa următoare, dispăruse.

M-am uitat în jur, căutând-o pe Gloria. Stătea lângă scenă, legănându-se uşor şi discutând cu Rocky, care se lăsase pe vine. Se legăna şi el odată cu ea. (Toți cei din echipa de organizare – doctorul, asistentele, arbitrii de ring, animatorul, până şi băieții care vindeau sucuri – primiseră dispoziție să se mişte când vorbeau cu concurenții. Conducerea se arăta foarte strictă în privința asta.)

— Ce caraghios arătai cum stăteai acolo, pe vârfuri, m-a luat în primire Gloria. Ziceai că eşti un balerin.

— Dacă mai exersezi, o să te las chiar să dai un solo, mi-a zis Rocky, râzând.

— Da, corect, a zis şi Gloria. Cum a fost soarele azi?

— Nu-i lăsa să te ia la caterincă, mi-a aruncat Mack Aston, din Perechea nr. 5, trecând pe lângă mine.

— Rocky! a strigat cineva.

Era Socks Donald. Rocky a coborât de pe scenă şi a pornit

înspre el.

— Nu mi se pare prea frumos din partea ta să mă iei la caterincă, i-am reproşat Gloriei. Că eu nu te-am luat niciodată.

— Nici nu-i nevoie, mi-a zis. Pe mine mă ia la caterincă un adevărat specialist. Pe mine mă ia la caterincă Dumnezeu, băi nene… Da' mai bine ia zi, ştii ce voia Socks Donald de la Rocky? Ă? Vrei să-ți dau nişte informații din culise?

— Nu ştiu, ce?

— Îi ştii pe ăia din Perechea nr. 6 – Freddy şi cu fătuca aia, Manski. Maică-sa o să-i dea în judecată şi pe Freddy, şi pe Socks. Fata a fugit de-acasă.

— Nu văd legătura, am zis.

— Fătuca e pericol, te bagă la bulău, mi-a spus Gloria. N-are decât cinşpe ani. Frate, cu toate pițipoancele astea de care e plin peste tot, ar fi putut fi mai atent, că avea de unde alege.

— Da ce-ai cu Freddy? Poate nici nu e vina lui.

— După lege, e vinovat, a zis Gloria. Restul nu contează.

Am condus-o pe Gloria până aproape de locul în care stăteau Socks şi Rocky, încercând să trag cu urechea la ce spuneau, dar vorbeau prea încet. De fapt, de vorbit vorbea numai Socks. Rocky asculta, dând din cap.

— Acuma, da? l-am auzit pe Socks, iar Rocky a dat încă o dată din cap în semn că a înțeles, după care a intrat pe ring, făcându-i cu ochiul Gloriei când a trecut pe lângă noi. L-a luat deoparte pe Rollo Peters şi i-a şoptit ceva, preț de câteva clipe, cu un aer preocupat. Apoi Rollo s-a îndepărtat, uitându-se în jur ca şi cum ar fi căutat pe cineva, timp în care Rocky s-a urcat la loc pe scenă.

— Mai sunt doar câteva minute şi copiii noştri se vor retrage pentru o pauză binemeritată, a anunțat Rocky la microfon. Iar în timpul pauzei, doamnelor şi domnilor, vom desena pe ring un oval mare pentru derby-ul din această seară. Derby-ul din această seară, doamnelor şi domnilor, vă

rog să nu uitați de derby-ul din această seară. Va fi cu siguranță momentul cel mai palpitant la care ați asistat vreodată... bine, copii, mai sunt două minute până la pauză... haideți, copii, să băgăm puțină viteză... ia arătați-le doamnelor şi domnilor din public cât de vioi sunteți... Haideți şi dumneavoastră, doamnelor şi domnilor, arătați-le acestor copii extraordinari cât de mult îi susțineți, aplauze, vă rog...

Rocky a dat radioul un pic mai tare şi a început să aplaude şi să bată ritmul cu piciorul. Publicul l-a imitat. Noi am început să ne mişcăm mai cu viață, dar nu aplauzele ne-au impulsionat, ci faptul că, într-un minut sau două, aveam să ne odihnim şi apoi imediat să primim de mâncare.

Gloria mi-a dat un ghiont şi, când mi-am ridicat ochii, l-am văzut pe Rollo Peters cum se interpune între Freddy şi fata aia, Manski. Mi s-a părut că fata începuse să plângă, dar înainte să ne apropiem s-a auzit sirena, aşa că ne-am repezit cu toții la vestiare.

L-am găsit pe Freddy aplecat peste patul lui pliant, încercând să-şi înghesuie perechea de pantofi de schimb într-o gentuță cu fermoar.

— Am aflat ce s-a-ntâmplat, i-am zis. Îmi pare foarte rău.

— Nu-i nimic, mi-a zis. Numai că de violat, m-a violat ea pe mine, nu invers... Ar fi bine să mă car din oraş până nu mă umflă gaborii. Norocul meu că m-au turnat lui Socks, şi nu în altă parte.

— Şi unde vrei s-o tai? l-am întrebat.

— Cred că spre sud. Întotdeauna am avut un fix să văd Mexicul. La revedere.

— La revedere, i-am zis.

S-a cărat rapid, înainte să bage cineva de seamă. Când a ieşit pe uşa din spate, am zărit soarele oglindindu-se în ocean. Preț de o clipă, am fost aşa de năuc, că am înțepenit. Nu ştiu ce mă uimea mai tare, faptul că vedeam de-a binelea soarele prima dată după trei săptămâni sau că descoperisem

uşa aia. M-am îndreptat repede spre ea, nădăjduind ca soarele să nu dispară până să ajung. *Nu mai fusesem aşa de nerăbdător decât o dată-n viață, de Crăciun, în copilărie; era primul an când mă făcusem destul de mare ca să-mi dau seama cum stă de fapt treaba cu Moş Crăciun, mi-aduc aminte că am intrat în camera din față şi atunci am văzut pomul de Crăciun luminat de sus până jos.*

Am deschis uşa. La orizont soarele se cufunda în ocean. Era aşa de roşu, aşa de scăpărător şi de fierbinte, încât mi-am zis că o să iasă abur din apă. *Odată am văzut cum iese abur din ocean. Eram la plajă şi sus, pe autostradă, nişte muncitori lucrau cu praf de puşcă. Brusc, s-a auzit o explozie şi oamenii au fost cuprinşi de flăcări. Imediat au început să alerge şi s-au aruncat în ocean. Atunci am văzut cum iese abur din apă.*

Culoarea soarelui invadase nişte nori subțiri, care păreau acum de purpură. În zare, acolo unde soarele se cufunda în ocean, apa era foarte liniştită, nici n-ai fi zis că e un ocean. Imaginea era minunată, minunată, minunată, minunată, minunată, minunată. Pe debarcader nişte tipi dădeau la peşte, complet indiferenți la apusul care-i scălda în lumina roşiatică. Nişte fraieri. „Aveți mai mare nevoie de apusul ăsta decât de peştii ăia nenorociți”, le-am zis în minte.

Uşa mi s-a smucit din mâini şi s-a închis cu un bubuit de tun.

— Eşti surd? a urlat o voce în urechea mea. Era unul dintre instructori. Lasă uşa aia închisă! Vrei să te descalifice?

— Nu făceam nimic, mă uitam şi eu la soare, am zis.

— Eşti nebun? Trebuia să te duci să te culci. Ai nevoie de somn, mi-a spus.

— N-am nevoie de niciun somn, i-am replicat. Mă simt foarte bine. În viața mea nu m-am simțit aşa de bine.

— Mă rog, trebuie să te odihneşti. Nu mai ai decât câteva minute. Du-te şi ațipeşte un pic.

S-a ținut după mine când m-am îndreptat spre patul meu.

Abia acum am băgat de seamă că-n vestiar miroase. Sunt foarte sensibil la mirosurile urâte şi m-am întrebat de ce nu simțisem mirosul ăsta mai devreme. Mirosea ca atunci când sunt prea mulți bărbați la un loc. Mi-am aruncat pantofii şi m-am întins pe pat.

— Vrei să-ți masez picioarele? m-a întrebat.

— Nu, n-am nevoie. Nu mă dor picioarele.

A bombănit ceva şi s-a cărat. Am stat acolo şi m-am gândit la apusul ăla, încercând să-mi amintesc ce culoare avea. Nu mă refer la roşu, ci la celelalte nuanțe. Pentru o clipă-două aproape am reuşit să le reînvii; ca atunci când ai cunoscut odată pe cineva care apoi s-a afundat în uitare; îți aminteşti silueta lui, îți aminteşti multe detalii, modulațiile vocii, dar nu poți să le recompui într-un întreg.

Prin picioarele patului simțeam freamătul oceanului care se lovea de pilonii de dedesubt. Îl simțeam cum creşte şi descreşte, cum creşte şi descreşte, cum se îndepărtează pentru a se întoarce iarăşi…

M-am bucurat când am auzit țiuitul sirenei care ne chema înapoi pe ring.

...să se aplice pedeapsa maximă prevăzută de lege...

...capitolul şapte

Muncitorii îşi încheiaseră treaba. Trăseseră o linie groasă, albă de vopsea de jur împrejurul ringului, de forma unui oval. Asta avea să fie pista pentru derby.

— Freddy s-a cărat, am anunțat-o pe Gloria pe când ne îndreptam spre masa cu sandviciuri şi cafea. (Astea treceau, chipurile, drept o gustare uşoară de prânz. Masa principală ne-o dădeau la zece noaptea.)

— La fel şi fătuca aia, Manski, mi-a zis Gloria. Au venit doi de la asistența socială şi au luat-o. Parcă văd că maică-sa o să-i cam încingă funduleţul.

— Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar plecarea lui Freddy mi-a luminat ziua.

— Dar ce-aveați voi doi de împărțit?

— A, nu în sensul ăsta. Dar, dacă n-ar fi plecat, n-aş fi apucat să văd apusul.

— O, Doamne, a gemut Gloria, uitându-se la sandviciul din mâna ei. Chiar nu se mai găseşte pe lume altceva decât şuncă?

— Mănânc-o şi zi că-i curcan, i-a-ntors-o Mack Aston, care stătea la coadă, în spatele meu.

Făcea şi el mişto.

— Uite, ăsta-i cu vită, a zis asistenta medicală. Îl vrei peăsta cu vită?

Gloria a luat sandviciul cu vită, dar l-a păstrat şi pe-ăla cu şuncă.

— În a mea pune patru cuburi de zahăr, i-a zis lui Rollo, care turna cafeaua. Şi multă frişcă.

— Mamă, zici că-i cal, nu alta, a făcut Mack Aston.

— Neagră, i-am zis lui Rollo.

Gloria şi-a luat mâncarea şi s-a dus spre scenă, unde cei din orchestră îşi acordau instrumentele. Când a zărit-o, Rocky Gravo a sărit jos pe ring şi a intrat în vorbă cu ea. Văzând că nu-i loc şi de mine acolo, m-am dus în capătul celălalt al sălii.

— Bună, mi-a zis o fată.

M-am uitat la numărul de pe spatele ei: 7. Era brunetă, cu ochii negri, chiar frumuşică. Nu ştiam cum o cheamă.

— Bună, i-am zis la rându-mi, încercând să-mi dau seama cine era partenerul ei. L-am descoperit lângă o lojă din primul rând, discuta cu două cucoane.

— Cum te descurci? m-a întrebat nr. 7.

După vorbă părea o fată cu şcoală. „Ce-o căuta în mizeria asta?” m-am mirat.

— Păi, cum să mă descurc, bine, aş zice, i-am răspuns. Şi-ar fi şi mai bine dacă s-ar termina totul cât mai repede şi aş câştiga eu premiul.

— Şi ce-ai face cu banii dacă ai câştiga? m-a întrebat ea, râzând.

— Aş face un film, i-am zis.

— Dar nu prea merge să faci un film cu o mie de dolari, nu? m-a chestionat ea, muşcând din sandvici.

— A, păi nu un film din ăla baban, i-am explicat. Ziceam de un scurtmetraj. Cred că mi-ar ajunge de un scurtmetraj.

— Să ştii că te-am remarcat, m-a anunțat ea. Te urmăresc de două săptămâni.

— Chiar aşa? am zis, luat prin surprindere.

— Da, chiar aşa, am văzut cum stăteai acolo, în soare, în fiecare după-amiază şi am băgat de seamă cum te schimbai la față de fiecare dată. Uneori mi se părea că ți-e îngrozitor de frică.

— A, nu, cred că te-nşeli, i-am spus. De ce să-mi fie frică?

— Am auzit ce i-ai spus partenerei tale despre apusul pe care l-ai zărit azi după-amiază, mi-a zis, zâmbind.

— Asta nu-nseamnă nimic.

— Probabil, a zis ea, privind în jur. S-a uitat la ceas, apoi s-a încruntat. Mai avem patru minute. Poţi să faci ceva pentru mine?

— Aăă... sigur, i-am spus.

Mi-a făcut un semn din cap, arătându-mi direcţia în care voia s-o apucăm, iar eu m-am luat după ea şi ne-am dus în spatele scenei animatorului. Scena asta avea vreun metru şi douăzeci înălţime şi era acoperită cu o pânză grea, brodată, care cădea în falduri până la podea. Stăteam amândoi într-un soi de peşteră formată de spatele scenei şi de o grămadă de indicatoare. Dacă n-ar fi fost toată gălăgia din jur, în clipa aia aş fi putut jura că eram singurii oameni care mai rămăseseră pe pământ. Ne aprinseserăm un pic amândoi.

— Haide, mi-a zis.

S-a lăsat la podea, a ridicat pânza şi s-a târât sub scenă. Inima începuse să-mi bată rapid şi parcă mi se dusese tot sângele din obraji. Simţeam prin tălpi valurile oceanului izbindu-se de piloni.

— Haide odată, mi-a şoptit ea, trăgându-mă de gleznă.

Brusc, mi-am dat seama ce voia. *În viaţă n-ai parte de experienţe noi. Când ţi se-ntâmplă ceva de zici că n-ai mai trăit aşa ceva niciodată, că e ceva absolut nemaiîntâlnit, să ştii că te-nşeli. Ajunge să vezi, să auzi sau să simţi un anumit miros şi îţi dai seama că, deşi pare o senzaţie cu totul nouă, ai mai trăit aşa ceva. Când m-a tras de gleznă ca să mă vâr sub scenă, mi-am amintit cum, demult, o fată făcuse exact acelaşi gest. Numai că atunci era vorba de o verandă, nu de o scenă. Aveam vreo treişpe-paişpe ani, iar fata cam la fel. O chema Mabel şi locuia lângă noi. După ce veneam de la şcoală, ne băgăm sub verandă şi ne jucam, ziceam că e o peşteră şi noi eram bandiţi ori prizonierii lor. Mai târziu ne jucam de-a mama şi de-a tata, închipuindu-ne că ne aflam într-o casă. Dar în ziua de care vorbesc stăteam acolo, lângă verandă, fără să mă gândesc vreun pic la Mabel ori la jocurile noastre, când am simţit că mă trage ceva de gleznă. M-am uitat în jos şi am*

văzut-o pe Mabel. „Haide odată”, mi-a zis ea atunci.

Sub scenă era întuneric de-ți băgai degetele-n ochi şi, când m-am lăsat în patru labe, încercând să zăresc ceva în bezna aia, pe nepusă masă nr. 7 m-a cuprins cu brațele pe după gât.

— Hai, repede, mi-a şoptit.

— Ce se-ntâmplă aici? a mârâit o voce. Era aşa de aproape, încât mai că-i simțeam răsuflarea în păr. Cine-i acolo?

În clipa aia am recunoscut vocea. Era a lui Rocky Gravo. M-a luat cu rău de la stomac. Nr. 7 mi-a dat drumul şi s-a furişat afară. Am dat să spun ceva, să-mi cer scuze, dar m-am temut că Rocky o să-mi recunoască vocea, aşa că m-am rostogolit pe sub pânză şi am ieşit la lumină. Nr. 7 se ridicase deja în picioare şi se îndepărta, uitându-se înapoi, la mine. Avea fața albă ca varul. Niciunul n-a zis nimic. Am intrat pe ring, încercând să ne comportăm cât mai firesc. Asistenta strângea ceştile de cafea murdare şi le punea într-un coş. Apoi mi-am dat seamă că eram plin de praf pe mâini şi pe haine. Mai aveam vreo două minute până să sune sirena, aşa că m-am repezit la vestiar să mă curăț. Când am terminat, m-am simțit mai bine.

„A fost cât pe-aci”, mi-am zis. „Să mor dacă mă mai bag vreodată în chestii de-astea.”

Am intrat pe ring chiar în clipa în care s-a auzit sirena, iar orchestra a-nceput să cânte. Nu era prea grozavă, dar tot mai bine decât cu radioul, unde crainicii te îmbiau mereu să cumperi câte ceva. De când am intrat în maratonul ăsta, am ascultat radio de nu-mi mai trebuie cât oi trăi. *Uite că şi-acum se aude un radio, într-o clădire vizavi de tribunal. Se-aude foarte clar. „Aveți nevoie de bani?... Ați dat de necaz?”*

— Pe unde-ai umblat? m-a întrebat Gloria, luându-mă de braț.

— N-am umblat pe nicăieri, i-am zis. Ai chef să dansezi?

— Bine.

Am dat o tură ringului, apoi ea s-a oprit.
— Prea ne rupem picioarele, a zis.
Mi-am desprins mâna de talia ei, când am văzut că tot mai eram murdar pe degete. „Asta-i culmea, m-am gândit. „Deabia m-am spălat.”
— Auzi, ia-ntoarce-te puțin, i-am zis Gloriei.
— De ce, care-i poanta? m-a întrebat.
— Întoarce-te, dom'le, un pic.
A şovăit, muşcându-şi buza de jos, aşa că am trecut eu în spatele ei. Purta o fustă albă de lână şi un pulover subțire de lână, alb şi el. Pe spate era plină de praf şi atunci mi-am dat seama unde se murdărise.
— Ce s-a-ntâmplat? m-a întrebat.
— Stai cuminte, i-am zis.
I-am scuturat praful şi scamele de pe pulover şi de pe fustă. Câteva momente n-a zis nimic.
— Probabil că m-am murdărit când m-am bătut cu Lillian, în vestiar, a spus în cele din urmă.
„Nu-s chiar aşa de fraier cum mă crede”, mi-am zis.
— Da, probabil, am spus cu voce tare.
Rollo Peters s-a apropiat de noi, însoțindu-ne pe ring.
— Cine-i fata aia? l-am întrebat, arătând spre nr. 7.
— Partenera lui Guy Duke. Una, Rosemary Loftus.
— Ce gusturi ai şi tu, a rânjit Gloria.
— Am întrebat şi eu, ce săriți aşa? Că doar n-o să mă duc să-i fac declarații de dragoste.
— Nici nu-i nevoie, a zis Gloria. Hai, Rollo, spune-i.
— Nu mă băga-n chestia asta, a făcut Rollo, clătinând din cap. Nu ştiu nimic despre fătuca aia, punct.
— Da' care-i treaba? am chestionat-o pe Gloria, când am văzut că Rollo se duce spre James şi Ruby Bates.
— Chiar aşa de puişor eşti? a exclamat ea. Nu, acu' pe bune, chiar aşa de puişor eşti? A izbucnit în râs, dând din cap. Hai, că eşti nostim.
— OK, las-o baltă, am zis.

— Păi doamna e cea mai mare curvă de la vest de Mississippi. O curvă cu o educație aleasă, şi să ştii că astea-s cele mai nasoale curve. Nici dacă eşti fată să nu intri cu ea la budă…

— Bună, Gloria, a zis doamna Layden.

Ca de obicei, stătea în loja ei de la capătul sălii, în partea opusă scenei animatorului. Gloria şi cu mine ne-am apropiat de balustradă…

— Ce face perechea mea favorită?

— Bine, am răspuns. Dumneavoastră ce mai faceți, doamnă Layden?

— Bine şi eu. Diseară vreau să stau până târziu. Vedeți? A arătat spre pătură şi spre coşul cu mâncare de pe scaunul vecin. O să fiu aici ca să vă fac galerie.

— O s-avem nevoie, a zis Gloria.

— De ce nu vă duceți să stați în altă lojă, nu aşa de aproape de Palm Garden? am întrebat-o. O să fie gălăgie la bar când o să vină toți ăia la băut…

— Nu, stau foarte bine, mi-a zâmbit ea. Îmi place aici, mai ales la derby. Vreau să-i văd pe toți la turnantă. Vreți ziarul de seară? ne-a întrebat, scoțându-l de sub pătură.

— Vă mulțumim, i-am spus. Da, mi-ar plăcea să ştiu ce mai e prin lume. Cum mai e vremea? Lumea mai e cum o ştiam eu?

— Ei, râzi de mine, mi-a zis.

— Nu, deloc, se poate?… Dar mi se pare că stau în sala asta de un milion de ani… Va mulțumesc pentru ziar, doamnă Layden.

Ne-am îndepărtat încet şi am desfăcut ziarul. Titlurile mari, negre, mi-au sărit imediat în ochi.

TÂNĂR CRIMINAL SĂLTAT ÎN TOIUL MARATONULUI DE DANS

Un infractor evadat participa la un concurs de dans

Poliția a arestat un criminal la maratonul de dans care se desfăşoară acum pe debarcaderul din Santa Monica. Giuseppe Lodi, un italian de 26 de ani, a evadat în urmă cu opt luni de la penitenciarul din Joliet, Illinois, după ce-a ispăşit patru ani din cei cincizeci la care a fost condamnat pentru un jaf armat soldat cu uciderea unui farmacist în vârstă din Chicago.

Lodi, înscris la maraton sub numele Mario Petrone, n-a opus rezistență în momentul când a fost reținut de inspectorii Bliss şi Voight de la Secția Furturi. După cum ei înşişi au declarat, cei doi polițişti se duseseră să asiste la maraton în căutarea unei mici distracții, luând o pauză de la îndatoririle de serviciu, şi l-au recunoscut pe Lodi prin intermediul unei fotografii pe care o văzuseră în *Identificarea,* secțiune a unei foarte populare reviste polițiste care publică fotografiile şi semnalmentele celor mai căutați infractori...

— Ei, na! am exclamat. Eram chiar acolo când l-au luat. Acu' chiar că-mi pare rău de Mario.

— Da' ce, a făcut Gloria, vezi vreo diferență între noi şi el?

Pedro Ortega, Mack Aston şi câțiva alții s-au adunat în jurul nostru, discutând aprins. I-am dat ziarul Gloriei şi m-am îndepărtat, dansând de unul singur.

„Băi, chestia-i groasă”, mi-am zis. „Cincizeci de ani! Săracu' Mario.. *Iar acum, când Mario o sa afle ştirile despre mine – dacă o sa le afle vreodată –, parcă văd că o să zică: „Săracu' băiat! Mă compătimea pe mine, şi uite că-l duc pe el la ştreang... ”*

În pauza următoare, Socks Donald ne-a făcut o surpriză. Ne-a prezentat echipamentul pe care urma să-l purtăm la derby-uri; tenişi, şorturi albe, tricouri albe cu mânecă lungă. Băieții au primit nişte centuri late de piele, care aveau în părți mânere ca alea de la valize. De ele trebuiau să se țină partenerele noastre, la curbe. În momentul ăla mi s-a părut o tâmpenie, dar mai târziu mi-am dat seama că Socks Donald ştia el ce ştia.

— Copii, uitați care-i treaba, a zis Socks. Începând din seara asta o să ne-mbogățim. O să vină o mulțime de vedete de cinema la derby şi ăştia atrag imediat mulțimea. Diseară o

pereche o să piardă, adică în fiecare seară o pereche o să piardă. Să n-aud niciun comentariu, pentru că totul e pe față. Toată lumea porneşte cu şanse egale. O să mai câştigați câteva clipe de odihnă când vă puneți uniformele şi când le dați jos. A, apropo, azi după-amiază am vorbit cu Mario Petrone. Mi-a zis să vă spun tuturor la revedere din partea lui. Bun, gata, copii, la treabă, haideți, să-i faceți pe spectatori să nu le pară rău de banii dați.

M-am mirat s-aud că zice de Mario; în seara trecută, când l-au arestat, Socks era gata să-i spargă fața.

— Parcă era şucărit pe Mario, i-am zis lui Rollo.

— I-a trecut, m-a anunțat Rollo. Am avut mare bulan. Dacă nu-l săltau, n-ar fi auzit nimeni de maratonul nostru. Articolul din ziar a picat la marele fix. Toată după-masa a plouat cu rezervări.

…inculpat Robert Syverten, vei fi predat…

… capitolul opt

În seara aia, pentru prima oară de când începuse concursul, sala se umpluse, practic nu mai era niciun scaun liber. Lumea se-nghesuia şi la barul Palm Garden, îi auzeam pe clienţi vorbind tare şi râzând. „Chiar că Rollo a avut dreptate”, mi-am zis. „Socks a avut mare bulan cu arestarea lui Mario. (Dar nu pe toţi îi atrăsese articolul din ziar. Aveam să descopăr ulterior că Socks ne promova pe vreo câteva posturi de radio.)

Ne-am mişcat încolo şi-ncoace pe ring, cu echipamentul pe noi, în timp ce antrenorii şi asistentele făceau pregătirile pentru derby.

— Parc-aş fi în pielea goală, i-am zis Gloriei.

— Păi cam aşa şi arăţi, m-a înştiinţat ea. Ar trebui să-ţi pui un suspensor.

— Nu mi-au dat niciunul, am spus. Da’ ce, chiar aşa de tare se vede?

— N-ar fi problemă că se vede. Numai să nu te deşeli. Pune-l pe Rollo să-ţi cumpere mâine un suspensor. Vezi că sunt în trei dimensiuni: mic, mediu şi mare. Ţie-ţi trebuie unul mic.

— Da’ văd că nu sunt singurul, am remarcat, uitându-mă la alţi câţiva băieţi.

— E, se dau şi ei mari, a făcut Gloria.

Cam toţi concurenţii arătau ridicol în echipament. În viaţa mea nu văzusem un spectacol mai straniu decât cel oferit de toate mâinile şi picioarele alea laolaltă.

— Ia uite şi la ăştia, a zis Gloria, făcând un semn din cap către James şi Ruby Bates. Tare, nu?

Acum se vedea clar că Ruby aştepta un copil. Arăta de

parcă-şi îndesase o pernă sub bluză.

— Da, e evident pentru toată lumea, am încuviinţat. Dar nu uita că nu te priveşte.

— Doamnelor şi domnilor, a zis Rocky în microfon, înainte să-nceapă senzaţionalul nostru derby, aş vrea vă reţin atenţia câteva clipe pentru a vă expune regulile. Având în vedere numărul concurenţilor, derby-ul se va desfăşura în două etape – patruzeci de perechi se vor întrece în prima şi alte patruzeci în a doua. Vom da startul celei de-a doua etape la câteva minute după încheierea celei dintâi, iar poziţiile la start vor fi decise prin tragere la sorţi. Vom organiza aceste derby-uri în două etape timp de o săptămână, urmând ca perechea care a adunat cel mai mic număr de tururi să fie eliminată. După prima săptămână derby-urile vor avea o singură etapă. Copiii noştri vor alerga în jurul ringului timp de cincisprezece minute, băieţii în marş forţat, fetele în alergare uşoară sau cum le vine mai la îndemână. Nu există premiu pentru învingător, dar dacă cineva dintre dumneavoastră, doamnelor şi domnilor, doreşte să ofere un premiu în bani pentru a-i încuraja pe aceşti copii, sunt sigur că vă vor fi recunoscători. Va rog să observaţi că în centrul ringului au fost dispuse paturi, asistentele şi antrenorii sunt pregătiţi cu felii de portocală, prosoape ude şi săruri, iar doctorul nostru se va asigura în orice moment că aceşti copii vor continua cursa numai dacă le va permite condiţia fizică.

Tânărul doctor stătea în mijlocul ringului, cu stetoscopul după gât, dându-şi importanţă.

— Dar, atenţie! doamnelor şi domnilor, atenţie, a anunţat Rocky. Ceea ce vedeţi în mâna mea e o bancnotă de zece dolari pentru învingătorul din această seară, oferită cu generozitate de minunata şi miniona actriţă, vedeta incontestabilă a ecranului, nimeni alta decât domnişoara Ruby Keeler. Aplauze pentru Ruby Keeler, doamnelor şi domnilor…

Ruby Keeler s-a ridicat în picioare, mulţumind printr-o

plecăciune.

— Aşa vă vreau, doamnelor şi domnilor, a zis Rocky. Şi acum am avea nevoie de nişte arbitri, doamnelor şi domnilor, care să țină socoteala tururilor pe care le face fiecare pereche. S-a oprit o clipă ca să-şi şteargă transpirația de pe față. Aşa, doamnelor şi domnilor, vreau să văd arbitrii din rândul publicului – am nevoie de patruzeci de persoane. Haideți, apropiați-vă fără teamă…

Câteva momente, nimeni n-a schițat nicio mişcare, apoi doamna Layden s-a strecurat pe sub balustradă şi a păşit pe ring. Când a trecut prin fața mea şi a Gloriei, a zâmbit şi ne-a făcut cu ochiul.

— Mai ştii, poate c-o să ne fie de ajutor la urma urmei, a murmurat Gloria.

Curând au urmat-o şi alții, până când toți arbitrii au fost selectați. Rollo a dat fiecăruia un cartonaş şi un creion, după care i-a aşezat pe scaune, lângă scenă.

— Aşa, doamnelor şi domnilor, a continuat Rocky, avem suficienți arbitri. Acum vom organiza tragerea la sorți pentru primul derby. În această pălărie sunt optzeci de numere, dintre care vom extrage patruzeci. Celelalte perechi vor fi în al doilea derby. Şi-acum avem nevoie de cineva care să extragă numerele. Dumneavoastră, doamnă? a întrebat-o el pe doamna Layden, întinzându-i pălăria.

Doamna Layden a zâmbit, apoi a încuviințat din cap.

— Ăsta-i un moment foarte important din viața ei, a mârâit sarcastică Gloria.

— Mie mi se pare o doamnă foarte drăguță, am replicat.

— Ce prostie, mi-a tăiat-o Gloria.

Doamna Layden a început să extragă numerele, dându-i-le apoi lui Rocky, care le anunța la microfon.

— Prima pereche extrasă, a zis Rocky, este nr. 105. Veniți aici, copii – toate perechile, când vă auziți strigate, treceți în partea asta a scenei.

Imediat ce doamna Layden extrăgea numerele, Rocky le

anunța, apoi i le dădea câte unui arbitru. Respectivul urma să numere tururile perechii extrase.

— Perechea nr. 22, a zis Rocky, întinzându-i bilețelul unui tinerel cu ochelari.

— Haide, am îmboldit-o pe Gloria. Ăsta-i numărul nostru.

— Aş putea să fiu eu arbitrul lor? am auzit-o pe doamna Layden cum îi spune lui Rocky. E perechea mea favorită.

— Nu, îmi pare rău, stimată doamnă, i-a răspuns Rocky. Trebuie să-i luăm la rând.

După ce extragerea s-a terminat şi ne-am aliniat cu toții la start, Rocky a anunțat:

— Aşa, doamnelor şi domnilor, suntem aproape gata. Acuma copii, la băieți mă refer, nu uitați: marş forțat, nu altfel. Dacă, din nu ştiu ce motiv, unul din concurenți trebuie să se aşeze pe pat, partenerul va face un tur de pistă în plus. Ne dați semnalul, doamnă Keeler?

Doamna Keeler a încuviințat din cap, iar Rocky i-a înmânat pistolul lui Rollo. Acesta i l-a dus doamnei Keeler, care stătea într-o lojă din primul rând, împreună cu o fată pe care n-am recunoscut-o. Jolson nu era acolo.

— Gata, doamnelor şi domnilor, țineți-vă bine. Doamnă Keeler, dați-i drumul, a zis Rocky şi i-a făcut semn cu mâna.

Gloria şi cu mine ne strecuraserăm pe lângă scenă ca să ne poziționăm cât mai bine la linia de start şi, când doamna Keeler a apăsat pe trăgaci, am țâşnit înainte, îmbrâncindu-ne cu ceilalți concurenți ca să ajungem în frunte. Gloria mă luase de braț.

— Apucă-te de centură, i-am strigat, luptându-mă să-mi croiesc drum printre perechile adverse.

Toți ne poticneam unii de ceilalți, încercând să ajungem pe primul loc... dar, după câteva clipe, ne-am răsfirat şi am început să mărşăluim în jurul ringului. Făceam nişte paşi aşa de mari, că Gloria trebuia să alerge ca să nu rămână în urmă.

— Hei, nu ridica talpa de jos, a zis Rollo. Ai început s-

alergi.

— Mă străduiesc, i-am spus.

— Nu ridica piciorul, a repetat. Uite-aşa…

A trecut înaintea mea, arătându-mi ce voia de la mine. M-am prins imediat. Toată şmecheria era să-ţi coordonezi umerii şi braţele. Am prins şpilu' una-două, fără probleme. Ziceai că-mi vine de la sine. Era aşa de simplu, încât mi-am spus că precis mai făcusem marş forţat înainte. Numai că nu-mi aduceam aminte când, aşa că evident mă înşelam. Am o memorie beton.

Să tot fi trecut vreo cinci minute de la începutul cursei, moment în care eram printre perechile din frunte, când am simţit că Gloriei i s-a oprit motorul; vreau să zic că nu mai înainta prin propriile-i forţe. O trăgeam eu. Am avut senzaţia că o să-mi iasă centura prin stomac.

— Prea repede? am întrebat-o, încetinind ritmul.

— Da, a gâfâit ea. Mai că-şi pierduse suflul.

O asistentă mi-a trântit un prosop de baie ud pe ceafa, dezechilibrându-mă de era să vin în bot.

— Dă-ţi cu ăsta pe faţă, i-am zis Gloriei.

În clipa aia Perechea nr. 35 ne-a depăşit, încercând să intre-n turnantă înaintea noastră. Efortul s-a dovedit însă peste puterile fetei. Am văzut cum începe să se clatine, slăbind strânsoarea centurii.

— Fiţi gata să interveniţi la nr. 35, a strigat Rocky Gravo, dar, înainte ca asistentele sau arbitrii să ajungă lângă ea, fata se prăbuşise deja cu capul înainte, glisând câţiva metri pe podea.

Singur, aş fi putut să evit cu uşurinţă corpul de pe jos, dar, cu Gloria agăţată de centura mea, m-am temut că manevra o s-o desprindă de mine. (Să iei curbele cu o fată atârnată de mijloc era ca în jocul ăla în care te ţii de mâini şi te învârteşti tot mai tare, până când forţa centrifugă e aşa de mare, că nu mai poţi să te ţii de mâna celuilalt şi eşti aruncat într-o parte.)

— Atenție! am țipat, dar avertismentul venea prea târziu.

Gloria s-a împiedicat de trupul fetei, târându-mă şi pe mine după ea, şi n-am mai văzut decât patru ori cinci perechi de-a valma pe podea, zbătându-se să se ridice în picioare. Rocky a zis ceva în microfon şi s-a auzit un suspin general.

M-am ridicat de jos. Nu mă lovisem, dar, după cum îmi ardeau genunchii, mi-am dat seama că-mi zdrelisem toată pielea de pe ei. Asistentele şi antrenorii s-au repezit şi au început să le tragă pe Gloria şi Ruby din grămadă ca să le aşeze pe paturile pliante.

— Nimic grav, doamnelor şi domnilor, a zis Rocky. O simplă căzătură... dar aşa-i la derby-uri, în fiecare clipă se-ntâmplă ceva... cât timp fetele primesc îngrijiri, băieții vor face două tururi în contul unui tur de echipă. Copii, dați-le voie băieților să alerge pe interior.

Am băgat mare ca să nu ne pierdem poziția în cursă. Cum Gloria nu mai atârna de mine, m-am simțit uşor ca un fulg. O asistentă şi un antrenor se apucaseră să-i acorde primele îngrijiri, în timp ce doctorul îi asculta inima cu stetoscopul. Asistenta îi plimba un flacon cu săruri pe sub nas, iar antrenorul îi masa picioarele. Alți doi îi aplicau acelaşi tratament lui Ruby. Am făcut patru tururi până când Gloria a revenit pe ring. Era albă ca varul.

— Mai rezişti? am întrebat-o, slăbind ritmul.

A dat din cap în semn că da. Publicul aplauda şi bătea din picioare, iar Rocky spunea ceva în microfon. Ruby a reluat şi ea cursa, arătând la fel de epuizată.

— Ia-o-ncet, mi-a zis Rollo, mărşăluind o clipă lângă mine. Nu eşti în pericol să...

În clipa aia o durere groaznică mi-a săgetat piciorul, răspândindu-se instantaneu în tot corpul, de am crezut că o să-mi explodeze capul. „O, Doamne”, mi-am zis, „gata, am paralizat!”

— Scutură-ți piciorul, scutură-ți piciorul! a zis Rollo.

Nu reuşeam să-mi îndoi piciorul. Pur şi simplu nu mă mai

asculta. Era țeapăn ca o scândură. Orice pas pe care-l făceam era ca un cuțit în creier.

— Avem o crampă la Perechea 22, a zis Rocky la microfon. Antrenorii, atenție, fiți pregătiți…

— Scutură-ți piciorul, scutură-ți piciorul! a zis Rollo.

Am izbit cu piciorul în podea, dar durerea a fost mai vie ca niciodată.

— Scutură-ți piciorul, scutură-ți piciorul…

— Băi bulangiule, i-am zis, nu-nțelegi că mă doare…

Doi antrenori m-au luat de brațe şi m-au cărat spre paturi.

— Iat-o pe fetița noastră din Perechea 22, a anunțat Rocky, micuța Gloria Beatty! Ce fată deosebită! Aleargă singură cât timp partenerul ei primeşte îngrijiri pentru o crampă – ia uitați-vă la ea, rupe podeaua, nu alta! Copii, faceți-i loc pe interior…

Un antrenor mă ținea de umeri ca să stau întins, în timp ce altul îmi masa piciorul de sus până jos, apăsând muşchii cu pumnul.

— Băi, ce faci, mă doare, i-am zis.

— Stai cuminte, m-a potolit antrenorul care mă ținea de umeri. N-ai mai avut chestii de-astea niciodată?

Am simțit cum ceva pocneşte în picior şi durerea a dispărut ca luată cu mâna.

— OK, a zis antrenorul.

M-am ridicat, îmi revenisem complet, aşa că m-am întors pe ring, aşteptând-o pe Gloria. Am zărit-o în partea opusă locului unde stăteam eu; alerga cu capul hâțânându-i-se în jos şi-n sus la fiecare pas. Trebuia s-o aştept până ajungea la mine. (Potrivit regulilor, erai obligat să te întorci pe pistă exact în acelaşi loc de unde ieşiseşi.) Când a ajuns lângă mine, am început să mărşăluiesc şi imediat s-a prins de centura mea.

— Două minute până la final, a anunțat Rocky. Haideți, vă rog, o mică încurajare, doamnelor şi domnilor…

Spectatorii au început să bată din palme şi din picioare

mai tare ca înainte.

Câteva perechi ne-au depăşit, aşa că am început să bag viteză. Eram aproape sigur că Gloria şi cu mine nu eram pe ultimul loc, dar amândoi abandonaserăm temporar cursa şi nu voiam să risc să fim eliminați. Când s-a auzit pistolul de finiş, jumătate din echipe s-au prăbuşit pe podea. M-am întors să mă uit la Gloria şi am văzut că avea ochii sticloşi. Am ştiut că avea să leşine.

— Hei... am strigat către o asistentă, dar în acelaşi moment Gloria s-a încovoiat în față şi a trebuit s-o prind singur. Nu mai aveam altceva de făcut decât s-o duc la paturi. Hei! am țipat la un antrenor. Chemați doctorul!

Nimeni nu m-a băgat în seamă. Erau prea ocupați să culeagă concurenții de pe jos. Spectatorii se urcaseră pe scaune şi chirăiau.

I-am şters Gloriei fața cu un prosop ud. Doamna Layden s-a ivit brusc lângă mine şi a luat o sticluță cu săruri de pe măsuța de lângă pat.

— Hai, mergi la vestiar, mi-a zis. Gloria o să-şi revină imediat. Nu ține la efort.

Eram pe un vas care se îndrepta spre Port Said. Mă duceam în deşertul Sahara ca să fac filmul ăla. Eram celebru şi aveam bani la greu. Eram cel mai important regizor de film din lume. Mai important chiar decât Serghei Eisenstein. Criticii de la *Vanity Fair* şi de la *Esquire* mă declaraseră la unison un geniu. Mă plimbam pe punte, gândindu-mă la un maraton de dans la care participasem odată, şi tocmai mă întrebam ce s-o fi ales de fetele şi de băieții ăia, când ceva m-a lovit în ceafa, o izbitură înspăimântătoare, lăsându-mă inconştient. Am avut senzația că mă prăbuşesc în gol.

Când am atins apa, am început să dau din mâini şi din picioare, pentru că mi-era frică de rechini. Ceva mi-a şters trupul şi am scos un țipăt de groază.

M-am trezit înotând într-o apă rece ca gheața. Mi-am dat

seama unde mă aflam. „Am avut un coşmar”, mi-am zis. Chestia aia care m-a atins era un bloc de gheață de cincizeci de kile. Mă băgaseră într-un mic bazin cu apă din vestiar. Încă mai aveam pe mine echipamentul. Am ieşit din apă tremurând tot şi unul dintre antrenori mi-a întins un prosop.

Alți doi antrenori au intrat în vestiar, ducând în brațe un concurent care-şi pierduse cunoştința. Era Pedro Ortega. Cei doi l-au dus până la bazin şi i-au făcut vânt în apă.

— Aşa am pățit şi eu? am întrebat.

— Exact, mi-a răspuns antrenorul. Ai leşinat imediat ce ai ieşit din ring…

Pedro a scâncit ceva în spaniolă şi a împroşcat cu apă, încercând să iasă din bazin. Antrenorul a început să râdă.

— Zău că Socks a ştiut ce face când a pus bazinu’ aici, a zis. Apa asta ca gheața îi scoală din morți. Hai, dați-vă jos şorturile şi pantofii ăia uzi.

…de şeriful Districtului Los Angeles directorului Penitenciarului…

…capitolul nouă

ORE SCURSE 752
Perechi rămase în concurs 26

Derby-urile îi căsăpeau ca pe muşte. Peste cincizeci de perechi fuseseră eliminate în două săptămâni. O dată sau de două ori era să câştigăm cursa, dar cu un efort aşa de mare, încât puțin lipsise să nu abandonăm. După ce am schimbat tactica, n-am mai avut probleme: am renunțat să ne mai rupem oasele ca să învingem; nu ne mai păsa pe ce loc ieşeam la finalul cursei, atâta vreme cât nu era ultimul.

Ne facuserăm rost şi de un sponsor: Berea Jonathan. Bere dietetică. Picase la țanc. Pantofii ni se uzaseră aproape complet, iar hainele ajunseseră zdrențe. Doamna Layden i-a convins să ne sponsorizeze. *Poate-l convingeți şi pe Sf Petru să mă lase să intru, doamnă Layden. Cred că nu mai am mult şi ajung acolo.* Ne-au dat mie şi Gloriei trei perechi de pantofi, trei perechi de pantaloni gri, de flanel, şi trei tricouri cu mânecă lungă, toate inscripționate pe spate cu numele produsului la care făceam reclamă.

Luasem vreo două kile jumate în greutate de când mă înscrisesem în concurs şi începusem să sper că avem o şansă să câştigăm premiul ăla de o mie de dolari până la urmă. Dar Gloria se arăta foarte pesimistă.

— Auzi, ce-o să faci când o să se termine toată prostia asta? m-a întrebat.

— Păi ce rost are să ne batem capul acum? i-am zis. Încă nu s-a terminat. Nu înțeleg de ce tot te-agiți. Oricum stăm mai bine decât înainte – măcar ştim că avem o masă asigurată.

— Ce n-aş da să mor, a zis. Ce n-aş da să mă trăsnească Dumnezeu.

O ținea langa cu chestia asta. Începea să mă calce pe nervi.

— Să ştii că, într-o zi, Dumnezeu o să te-asculte, i-am zis.

— Dar ce n-aş da!... De fapt, ce n-aş da să am eu sânge-n mine s-o fac în locul Lui.

— Dacă o să câştigăm, poți să-ți iei cei cinci sute de dolari şi să pleci undeva, i-am spus. Sau poți să te măriți. E plină lumea de tipi gata de însurătoare. Măcar te-ai gândit vreodată la treaba asta?

— Şi-ncă cum! a zis. Dar n-o să pot să mă-nsor niciodată cu bărbatul pe care mi l-aş dori. Singurii care s-ar însura cu mine sunt ăia cu care nu vreau să am de-a face, Adică vreun borfaş sau vreun peşte.

— Ştiu de ce eşti aşa de morbidă, i-am zis. O să-ți treacă-n câteva zile. O să vezi c-o să-ți fie mult mai bine.

— N-are nicio legătură, mi-a replicat. Nici măcar nu mă doare spatele în zilele alea. Nu asta-i problema. Dar toată treaba asta în care ne-am băgat e ca un carusel. Când ieşim de-aici ne-ntoarcem exact de unde-am plecat.

— Păi, am avut ce băga la ghiozdan şi unde pune capul jos, am zis.

— Şi la ce ne-a folosit când n-a făcut decât să amâne puțin ceea ce e scris să ni se-ntâmple?

— Hei, Berea Jonathan, m-a strigat Rocky Gravo. Ia vino puțin până-aici...

Stătea cu Socks Donald lângă scenă. Gloria şi cu mine ne-am îndreptat spre ei.

— Copii, v-ar plăcea să câştigați o sută de verzişori? ne-a întrebat Rocky.

— Făcând ce? l-a chestionat Gloria.

— Păi, băi copii, a zis Socks Donald, mi-a venit o idee

marfa, dar am nevoie de puțin ajutor şi…

— Altu' care se crede Ben Bernie[3], mi-a şoptit Goria.

— Cum? a făcut Socks.

— Nimic, a zis Gloria. Zi-i mai departe: ai nevoie de puțin ajutor…

— Da, a zis Socks. Vreau ca voi doi să vă căsătoriți chiar aici. O nuntă cu public.

— Să ne căsătorim? m-am crucit eu.

— Păi nu, stai puțin, a precizat Socks. Nu-i chiar aşa de grav. Va dau cincizeci de dolari de căciulă şi, după ce se termină maratonul, puteți să divorțați dacă vreți. Nu trebuie să vă luați pe viață. E doar pentru show. Ce ziceți?

— Zic că eşti dus cu capul, i-a spus Gloria.

— N-a vrut să spună asta, nu vă supărați, domnu Donald… am încercat eu s-o dreg.

— Ba exact asta am vrut să zic, să mor eu, a zis Gloria. N-am nimic împotrivă să mă mărit, l-a anunțat ea pe Socks, dar de ce nu-mi alegi şi tu un Gary Cooper sau vreo sculă de producător sau de regizor? Nici nu-mi trece prin cap să mă mărit cu tipu' ăsta. Şi-aşa abia am grijă de mine…

— Nu trebuie să vă luați pe viață, a zis Rocky. E doar pentru show.

— Corect, a adăugat Socks. Evident, nunta trebuie să fie pe bune, ca să atragem publicul. Dar…

— N-ai nevoie şi de-o nuntă ca să atragi mulțimea, i-a zis Gloria. Deja nu mai sunt locuri libere. Nu-ți ajunge pentru show că toți amărâții ăia leşină de-i strângi cu faraşu' în fiecare seară?

— Vad că nu pricepi şmenu', i-a zis Socks, încruntându-se.

— Ba bine că nu. M-am prins de şmenurile voastre mai

---

[3] Ben Bernie (1891–1943), violonist de jazz şi vedetă a radioului american, considerat un extraordinar *showman.* (N. tr.).

bine ca voi.

— Zici că vrei să joci în filme, păi uite că acu' ai o şansă, i-a zis Socks. Deja am rezolvat cu mai multe firme care sunt dispuse să-ți asigure rochia de mireasă, pantofii. Am vorbit şi cu un salon de înfrumusețare să te aranjeze. O să vină o mulțime de regizori şi de şefi, care n-o să aibă ochi decât pentru tine. O şansă de-asta apare o dată-n viață. Ce părere ai, puiule? s-a întors el către mine.

— Păi, ştiu şi eu ce să zic... am bâiguit eu, ca nu cumva să-l supăr.

La urma urmei, el era finanțatorul. Ştiam că, dacă i se punea pata pe noi, eram ca şi descalificați.

— Zice că nu, i-a tăiat-o Gloria.

— Băiatul gândeşte cu capul ei, a remarcat Rocky, plin de sarcasm.

— Cum credeți, a zis Socks, dând din umeri. Dacă vă strică o sută de dolari, poate altora n-o să le strice. Apoi, către mine: Măcar am aflat cine poartă izmene în familia asta.

Şi el, şi Rocky s-au pus pe râs.

— Chiar n-ai pic de bun-simț în tine? i-am zis Gloriei când ne-am îndepărtat. Ăştia o să ne-arunce-n stradă chiar acum.

— Ori acum, ori mâine, tot aia e, mi-a-ntors-o ea.

— Eşti cea mai deprimantă persoană din câte am cunoscut, i-am zis. Câteodată cred că mai bine ai muri şi gata.

— Da, ştiu, mi-a zis.

Când am ajuns iarăşi lângă scenă, i-am văzut pe Socks şi pe Rocky discutând foarte serioşi cu Vee Lovell şi Mary Hawley, Perechea nr. 71.

— Ia uite la Socks cum îi face din vorbe, a zis Gloria. Hawley aia e proastă de bubuie.

James şi Ruby Bates s-au apropiat şi am dansat o vreme unii lângă alții. Ne împăcaserăm după ce Gloria încetase s-o mai bată la cap pe Ruby să facă avort.

— A venit cumva Socks să vă propună să vă căsătoriți? ne-a întrebat Ruby.

— Da, exact, am zis. Da de unde-ai ştiut?

— Păi le-a propus tuturor, ne-a înştiințat ea.

— L-am refuzat pe loc, a zis Gloria.

— Nunțile astea cu public nu-s chiar aşa de rele, a spus Ruby. Noi am făcut una…

— Pe bune? m-am mirat eu.

James şi Ruby erau aşa de demni şi de retraşi, şi se iubeau aşa de mult, că nu mi-i puteam imagina cununându-se în public.

— Ne-am căsătorit la un maraton de dans din Oklahoma, ne-a zis ea. Am mai făcut trei sute de dolari şi din cadouri…

— Taică-său ne-a dat drept cadou de nuntă puşca lui de vânătoare, a râs James.

Deodată în spatele nostru am auzit o fată țipând. Ne-am întors. Era Lillian Bacon, partenera lui Pedro Ortega. Am văzut cum se dădea înapoi, încercând să se îndepărteze de el. Pedro a prins-o de mână şi a lovit-o cu pumnul în față. Ea s-a trântit la podea şi a țipat iarăşi. Pedro a înşfăcat-o de gât cu ambele mâini, încercând s-o stranguleze şi, în acelaşi timp, s-o ridice de jos. Chipul lui era chipul unui nebun. Nu m-am îndoit o clipă că avea de gând s-o omoare.

Am luat-o cu toții la fugă ca să-l oprim. Haosul pusese stăpânire pe sala de dans.

James şi cu mine am ajuns primii la el; l-am apucat de mâini şi i le-am descleştat de pe gâtul lui Lillian. Fata rămăsese acolo pe jos, țeapănă, cu brațele înapoi, cu capul dat pe spate, cu gura deschisă, de ziceai că e la dentist.

Pedro bolborosea ceva, fără să pară că ne-ar fi recunoscut. James i-a dat un brânci şi Pedro s-a împleticit. Am apucat-o pe Lillian de subsuori, ajutând-o să se ridice-n picioare. Îi zvâcneau toți muşchii, aşa, ca la culturişti.

Socks şi Rocky s-au repezit şi ei la Pedro şi l-au apucat fiecare de câte un braț.

— Băi, ce faceți aici? a urlat Socks.

Pedro s-a uitat la Socks, buzele i s-au mişcat, dar n-a scos niciun sunet. Apoi l-a văzut pe Rocky şi expresia de pe chip i s-a schimbat într-una de ură feroce. Şi-a eliberat brațele cu o smucitură, a făcut un pas în față şi şi-a dus mâna la buzunar.

— Ai grijă, a strigat cineva.

Pedro s-a aruncat înainte; în mână avea un cuțit. Rocky a încercat să se ferească, dar totul s-a petrecut aşa de rapid, încât n-a avut nicio şansă. Cuțitul l-a lovit în brațul stâng, la vreo cinci centimetri de umăr. A scos un țipăt şi a rupt-o la fugă. Pedro s-a întors, vrând să se ia după el, dar înainte să apuce să facă un singur pas Socks l-a pocnit în ceafă cu un baston din piele. Izbitura s-a auzit clar, cu toată muzica de la radio. A răsunat ca atunci când bați cu degetul într-un pepene. Pedro a înțepenit acolo, cu un rânjet idiot pe chip, apoi Socks l-a lovit încă o dată.

Brațele lui Pedro s-au lăsat în jos şi cuțitul a căzut la podea. Picioarele au început să-i tremure, apoi s-a prăvălit grămadă.

— Luați-l de-aici, a zis Socks, aplecându-se şi culegând cuțitul de pe ring.

James Bates, Mack Aston şi Vee Lovell l-au ridicat pe Pedro şi l-au dus la vestiar.

— Rămâneți pe locurile voastre, doamnelor şi domnilor, a zis Socks către public. Va rugăm frumos.

O sprijineam pe Lillian să nu cadă. Tot nu se oprise din tremurat.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat-o Socks.

— M-a acuzat că-l înşel, a zis fata. Apoi m-a lovit şi a încercat să mă strângă de gât.

— Haideți, copii. Faceți-vă că nu s-a-ntâmplat nimic. Soră, ajut-o pe fata asta să se ducă la vestiar.

Socks i-a făcut un semn lui Rollo, care era pe scenă, şi sirena a țiuit, anunțând pauza. De data asta cu câteva

minute mai devreme decât ora stabilită. Asistenta mi-a luat-o pe Lillian din brațe şi toate fetele s-au strâns în jurul lor, îndreptându-se spre vestiar.

Am ieşit la rândul meu de pe ring, în timp ce Rollo înşira nişte anunțuri oarecare la microfon.

L-am văzut pe Rocky lângă chiuvetă; îşi scosese haina şi cămaşa şi îşi tampona rana cu nişte prosoape de hârtie. Sângele îi şiroia pe braț, prelingându-i-se de pe degete.

— Ar trebui să te vadă doctorul, a zis Socks. Unde dracu' e doctoru' ăla? a zbierat el.

— Aici sunt, a zis doctorul, ieşind de la toaletă.

— O dată avem şi noi nevoie de tine, şi atunci tu stai pe cur, i-a zis Socks. Vezi ce are Rocky.

Pedro zăcea pe podea, în timp ce Mack Aston stătea călare pe el şi-l masa pe stomac, aşa cum fac salvamarii cu cei salvați de la înec.

— Păzea, a zis Vee Lovell, care apăruse cu o găleată de apă în mână.

Mack s-a dat la o parte, iar Vee i-a aruncat apa în față lui Pedro. N-a avut niciun efect. Pedro era țeapăn ca un buştean.

James Bates a adus încă o găleată cu apă şi l-a mai botezat o dată. În fine, Pedro a început să dea semne de viață. S-a mişcat, apoi şi-a deschis ochii.

— Îşi revine, a zis Vee Lovell.

— Cred că-i mai bine să-l iau pe Rocky cu maşina mea şi să-l duc la spital, ne-a anunțat doctorul, scoțându-şi halatul de pânză. Are o tăietură adâncă, aproape până la os. Trebuie cusută. Cine l-a aranjat?

— Javra asta, a răspuns Socks, făcând un semn cu piciorul spre Pedro.

— Probabil c-a avut un brici, a spus doctorul.

— Uite-aici, a zis Socks, întinzându-i cuțitul.

Socks îşi trecuse bastonul în mâna cealaltă; cureluşa îi mai era încă înfăşurată pe încheietură.

— Tot un drac, a remarcat doctorul, înapoindu-i cuțitul.

Pedro s-a ridicat în capul oaselor şi a început să-şi frece falca, buimac.

„Nu la falcă ţi-ai luat-o”, i-am zis în gând, „ci la ceafă.”

— Pentru numele lui Dumnezeu, haide odată, i-a zis Rocky doctorului. Sângerez ca un porc înjunghiat. Iar tu o să vezi pe dracu, javră ordinară, a zis apoi către Pedro, o să te dau în judecată de o să...

Pedro i-a aruncat o privire fioroasă, dar n-a spus nimic.

— Ba n-o să dai pe nimeni în judecată, i-a zis Socks. Şi-aşa sper să nu-mi închidă sala după porcăria asta. De-acum încolo ai grijă cu cine te-ncurci...

— Nu m-am încurcat cu nimeni, s-a dezvinovăţit Rocky.

— Auzi, mai dă-te-n pula mea, i-a zis Socks. Doctore, scoate-l prin spate.

— Haide, Rocky, i-a zis doctorul.

Rocky s-a îndreptat spre uşă. Bandajul provizoriu de tifon de pe braţ era deja îmbibat de sânge. Doctorul i-a aruncat o haină peste umeri şi au ieşit.

— Auzi, bă, tu vrei să-mi fuţi concursu’ ăsta sau cum? l-a luat Socks în primire pe Pedro. Nu puteai s-aştepţi până se termină ca să-l iei la omor?

— Am vrut să-i tai gâtul, a declarat Pedro, într-o engleză foarte corectă. S-a apucat să-mi seducă logodnica...

— Dacă ţi-a sedus logodnica, atunci mai mult ca sigur că-i un magician, i-a tăiat-o Socks. Aici n-ai loc să seduci pe nimeni nici dac-ai vrea.

„Ştiu eu un loc”, mi-am zis în minte.

Rollo Peters a intrat în vestiar.

— Băi băieţi, voi de ce nu vă faceţi somnul? Unde-i Rocky? a întrebat el, uitându-se în jur.

— L-a luat doctorul la spital, l-a înştiinţat Socks. În sală cum e?

— S-au mai potolit, i-a zis Rollo. Le-am spus că făceam repetiţii pentru un număr nou. Dar care-a fost treaba cu Rocky?

— Nicio treabă, a zis Socks. Jegosu ăsta aproape că i-a retezat brațul. I-a întins cuțitul. Uite, ia ăsta şi scapă de el. De-acum încolo tu faci anunțurile până aflăm cum e cu Rocky.

Pedro s-a ridicat de jos.

— Scuze, sunt cam iute la nervi...

— Bine că n-a fost mai rău, a spus Socks. Bine că nu s-a-ntâmplat seara, când avem sala plină. Ce-ți face capul?

— Mă doare, a zis Pedro. Îmi cer iertare. Am vrut să câştig mia aia de dolari...

— Încă mai ai o şansă, l-a anunțat Socks.

— Adică nu sunt descalificat? Adică m-ai iertat?

— Da, te-am iertat, a zis Socks şi şi-a băgat bastonul în buzunar.

…pentru ca sus-menționatul director…

…capitolul zece

ORE SCURSE 783
Perechi rămase în concurs 26

— Doamnelor şi domnilor, a anunţat Rocky la microfon înainte să înceapă derby-ul, conducerea m-a rugat să vă informez că, de azi într-o săptămână, vom organiza o nuntă cu public – o căsătorie autentică, da, chiar aici, pe ring, între componenţii Perechii nr. 71, Vee Lovell şi Mary Hawley. Haideţi, un pas în faţă, Vee şi Mary, ca să vadă spectatorii noştri ce pereche frumoasă sunteţi…

Vee şi Mary, în echipament, s-au îndreptat spre centrul ringului, înclinându-se şi mulţumind pentru aplauze. Sala era iarăşi plină de lume.

— Desigur, dacă nu vor fi eliminaţi la derby-uri. Dar să sperăm că nu. Această nuntă cu public răspunde strategiei conducerii de a vă oferi numai divertisment de calitate…

Doamna Layden m-a tras de bluză.

— Ce-a păţit Rocky la mână? m-a întrebat ea în şoaptă.

Se vedea clar că Rocky avusese un accident. Dacă braţul drept îi era vârât în mod normal în mâneca hainei, stângul îi era înfăşurat într-un bandaj, iar în partea respectivă haina îi atârna pe umăr ca o pelerină.

— Are o luxaţie, i-am zis.

— Pentru care n-a avut nevoie decât de nouă copci, a mormăit Gloria în barbă.

— Aha, de-aia nu l-am văzut aseară, s-a luminat doamna Layden. Deci a avut un accident…

— Da, doamnă.

— A căzut sau cum?

— Da, doamnă, cred că da.

— ...să v-o prezentăm pe superba vedetă a ecranului, domnişoara Mary Brian. O reverență pentru publicul nostru, domnişoară Brian?

Domnişoara Brian a făcut o reverență. Publicul a aplaudat.

— ...şi maestrul absolut al comediei, domnul Charley Chase...

Alte aplauze, mai puternice, când Charley Chase, aflat într-o lojă, s-a ridicat şi a făcut o reverență publicului.

— Ce silă mi-e de prezentările astea, a zis Gloria.

— Baftă multă, ne-a urat doamna Layden când ne-am îndreptat spre scenă.

— Ce silă mi-e de toate, a continuat Gloria. Mi-e silă să le văd pe toate vedetele astea şi mi-e silă să fac acelaşi lucru la nesfârşit...

— Câteodată îmi pare rău că te-am cunoscut, i-am zis. Nu-mi place să spun aşa ceva, dar ăsta-i adevărul. Până să te cunosc, nu ştiam cum e să ai de-a face cu cineva aşa de deprimant.

Ne-am îngrămădit la linia de start cu celelalte perechi.

— M-am săturat de viața asta, dar şi de moarte mi-e frică, a zis Gloria.

— Băi, ce idee mişto pentru un cântec, a zis James Bates, care o auzise. De ce nu scrii tu un cântec despre un negru bătrân de pe dig, care s-a săturat de viață, dar se teme de moarte? Un negru care adună bumbacu' şi îi cântă fluviului Mississippi. Băi, să ştii ca ți-am găsit un titlu bun – ceva de genul *Fluviul bătrânului negru...*

Gloria s-a uitat urât la el şi i-a dat cu tifla.

— Bună ziua, bună ziua, i-a zis Rocky doamnei Layden, care se apropiase de scenă. Doamnelor şi domnilor, a zis apoi în microfon, vă rog să-mi permiteți să vă prezint cel mai mare fan din lume al maratoanelor de dans – o doamnă care n-a lipsit în nicio seară de când a început concursul nostru. Iat-o pe doamna Layden, căreia conducerea i-a oferit un

abonament pentru tot sezonul, valabil oricând şi oricât. Aplauze pentru doamna Layden, doamnelor şi domnilor. O reverență pentru publicul nostru, doamnă Layden?

Doamna Layden a şovăit câteva clipe, extrem de tulburată, neştiind prea bine ce să facă sau ce să spună. Dar, când a văzut că publicul izbucneşte în aplauze, a făcut doi paşi în față, înclinându-se cu stângăcie. Îți dădeai seama dintr-un foc că era una dintre cele mai mari surprize de care avusese vreodată parte.

— Dumneavoastră, ca fani adevărați ai dansului ce sunteți, cu siguranță o cunoaşteți, a mai zis Rocky. Doamna e arbitru la derby-ul nostru din fiecare seară – de fapt, derby-urile nici nu s-ar ține fără ea. Cum vă place maratonul nostru de dans, doamnă Layden? a întrebat-o Rocky, lăsându-se pe vine şi înclinând microfonul pentru ca femeia să poată vorbi în el.

— Nu-l poate suferi, a zis Gloria cu glas scăzut. Pun pariu că nu s-ar duce la niciunul, bou' dracului…

— Îmi place, a zis doamna Layden.

Era aşa de emoționată, că abia putea vorbi.

— Care e perechea dumneavoastră favorită, doamnă Layden?

— Perechea mea favorită e nr. 22 – Robert Syverten şi Gloria Beatty.

— Perechea favorită a doamnei Layden e nr. 22, doamnelor şi domnilor, sponsorizată de Berea Dietetică Jonathan. Le țineți pumnii să câştige, nu-i aşa, doamnă Layden?

— Da, le țin pumnii şi, dac-aş fi fost şi eu mai tânără, m-aş fi înscris imediat la concurs.

— Minunat. Vă mulțumesc foarte mult, doamnă Layden. Aşa – şi acum am plăcerea să vă ofer un abonament pentru tot sezonul, doamnă Layden – gratuit, din partea conducerii. Puteți intra oricând fără să plătiți niciun ban…

Doamna Layden a luat abonamentul. Emoția şi recunoştința o copleşiseră într-atât, încât zâmbea, plângea şi

dădea din cap în acelaşi timp.

— Alt moment important din existenţa ei, a zis Gloria.

— Gura! i-am tăiat-o eu.

— Aşa… arbitrii sunt gata? a întrebat Rocky, îndreptându-se de spate.

— Gata cu toţii, l-a informat Rollo, conducând-o pe doamna Layden spre unul dintre scaunele destinate arbitrilor.

— Doamnelor şi domnilor, a anunţat Rocky, cei mai mulţi dintre dumneavoastră cunosc regulile concursului, dar, pentru cei care asistă prima dată la un asemenea concurs, o să le repet, ca să înţeleagă ce se petrece. Aceşti copii se vor întrece în jurul ringului timp de cincisprezece minute, băieţii în marş forţat, fetele în alergare uşoară sau cum le vine mai la îndemână. Dacă, din nu ştiu ce motiv, unul din concurenţi trebuie să se aşeze pe pat – mă refer la paturile pliante din mijlocul ringului –, deci, dacă unul din concurenţi trebuie să se aşeze pe pat, partenerul va face un tur de pistă în plus. E clar pentru toată lumea?

— Hai, bă, odată, a ţipat cineva din public.

— Asistentele şi antrenorii sunt gata? E şi doctorul aici? Bine, bine. I-a întins pistolul de start lui Rollo. Sunteţi bună să le daţi startul, domnişoara Delmar? a întrebat Rocky în microfon. Doamnelor şi domnilor, domnişoara Delmar este o celebră romancieră şi scenaristă de la Hollywood…

Rollo i-a dus pistolul domnişoarei Delmar.

— Ţineţi-vă bine, doamnelor şi domnilor, a strigat Rocky. Orchestra, fiţi gata să băgaţi muzica. Gata, domnişoară Delmar.

Domnişoara Delmar a apăsat pe trăgaci şi noi am pornit.

Gloria şi cu mine i-am lăsat pe trăpaşi să decidă ritmul. Nu ne-am forţat niciun moment să ajungem în frunte. Sistemul nostru era să adoptăm un tempo constant şi să ne ţinem de el. În seara asta nu se pusese în joc niciun premiu special. Şi chiar dacă s-ar fi pus, n-ar fi schimbat cu nimic

lucrurile în ceea ce ne privea.

Spectatorii aplaudau şi băteau din picioare, tot sperând să aibă parte de ceva senzații tari, dar se vede că în seara asta nu le fusese dat. O singură fată, Ruby Bates, s-a dus şi s-a aşezat pe pat, dar şi asta doar pentru două tururi. Şi, pentru prima dată după mai multe săptămâni, nimeni n-a leşinat la finalul cursei.

Dar ceva tot se întâmplase, ceva care băgase frica-n mine. Gloria trăsese de centura mea mai tare şi mai îndelung decât înainte. În ultimele cinci minute ale derby-ului ai fi zis că nu mai are deloc forță proprie. Practic am târât-o după mine. Am avut senzația că am scăpat de eliminare la mustață. *Şi chiar scăpasem la mustață. Mai târziu, în cursul aceleiaşi seri, doamna Layden avea să mă înştiințeze că vorbise cu tipul care ținuse socoteala tururilor îi întrecuserăm pe ultimii clasați cu doar două tururi. M-a luat cu fiori. Din clipa aia m-am hotărât să renunț la sistemul nostru şi să trec la atac.*

Ultimii clasați erau Basil Gerard şi Geneva Tomblin, Perechea nr. 16. Au fost descalificați pe loc. Ştiam că Geneva se bucura că totul se terminase. Acum putea în sfârşit să se mărite cu tipul ăla, căpitanul unei viviere, pe care-l cunoscuse în prima săptămână a concursului.

Geneva a reintrat pe ring tocmai când ni se adusese mâncarea. Era îmbrăcată în hainele obişnuite şi ținea în mână o poşetă mică.

— Doamnelor şi domnilor, a anunțat Rocky la microfon, iat-o pe fata aceasta minunată, care a fost eliminată în cursa de astăzi. Nu-i aşa că e o scumpă? Va rog s-o aplaudăm din toată inima, doamnelor şi domnilor…

Publicul a aplaudat şi Geneva a făcut reverențe spre toate laturile sălii în timp ce se îndrepta spre scenă.

— Iată ce-nseamnă fairplay-ul, doamnelor şi domnilor… fata asta şi partenerul ei au pierdut un derby foarte strâns, dar iat-o cum ne zâmbeşte… Am un mic secret să vă spun,

doamnelor şi domnilor – şi Rocky s-a apropiat mai tare de microfon, apoi a şoptit cu putere –, să ştiți că urmează să se mărite! Da, da, doamnelor şi domnilor, tradiționalul nostru maraton de dans este locul unde înfloresc poveştile de dragoste, pentru că Geneva se mărită cu un bărbat pe care l-a cunoscut chiar în această sală. E şi el în sală cu noi, Geneva? E şi el aici?

Geneva a încuviințat din cap, zâmbind.

— Ia să vedem, unde e norocosul nostru? a întrebat Rocky. Unde e, oare? Ridică-te-n picioare, căpitane, şi fa o reverență…

Toți spectatorii şi-au întins gâturile, privind de jur împrejur.

— Uitați-l acolo, a strigat Rocky, arătând spre partea opusă a sălii.

Un bărbat a încălecat balustrada lojii în care stătea şi s-a îndreptat spre Geneva. Avea mersul acela tipic de marinar.

— Spune-ne câteva cuvinte, căpitane, i-a zis Rocky, înclinând microfonul spre el.

— M-am îndrăgostit de Geneva din prima clipă în care am văzut-o, a mărturisit el publicului, şi, după vreo două zile, am rugat-o să abandoneze maratonul de dans ca să ne căsătorim. Dar ea mi-a zis nu, pentru că nu voia să-şi dezamăgească partenerul; aşa că n-am mai avut altceva de făcut decât să rămân în continuare la concurs. Acum mă bucur că a fost descalificată şi abia aştept să vină luna de miere…

Publicul s-a stricat de râs. Rocky a ridicat microfonul.

— Să plouă cu bani pentru tânăra mireasă, doamnelor şi domnilor…

Căpitanul a smucit microfonul.

— Nu-i nevoie de nicio donație, oameni buni, a zis. Cred că sunt în stare să am grijă şi singur de ea…

— Popeye marinarul, nu alta, a zis Gloria.

N-a plouat cu niciun ban. Pe podea n-a aterizat nici măcar

o singură monedă.

— Iată ce om modest, a zis Rocky. Dar cred că pot să vă spun că este căpitanul navei Pacific Queen, un vechi vas cu patru catarge transformat într-o vivieră, ancorată la trei mile de debarcader. Sunt curse până acolo din oră-n oră în timpul zilei, şi dacă cineva dintre dumneavoastră are chef de un pescuit la adâncime, căpitanul e soluția ideală…

— Pup-o, băi, prostule, a țipat cineva din public.

Căpitanul a sărutat-o pe Geneva, apoi a condus-o spre ieşire în aplauzele şi hăuliturile mulțimii.

— Ea doua nuntă a maratonului nostru de dans, doamnelor şi domnilor, a anunțat Rocky. Va rog să nu uitați de ceremonia deosebit de importantă de săptămâna viitoare, când componenții Perechii nr. 71, Vee Lovell şi Mary Hawley, se vor căsători chiar aici, în fața dumneavoastră. Hai, băgați, a spus apoi orchestrei.

Basil Gerard a apărut şi el de la vestiar, îmbrăcat în hainele obişnuite, şi s-a dus să-şi ia ultima masă pe care i-o mai dădea gratis concursul.

Rocky s-a aşezat pe scenă, cu picioarele bălăbănindu-i-se în afară.

— Vezi să nu-mi verşi cafeaua, i-a zis Gloria.

— Bine, bine, a zis Rocky, mutând ceaşca un pic mai încolo. Cum e mâncarea?

— Merge, i-am zis.

Două femei între două vârste s-au apropiat de noi. Le mai văzusem de vreo câteva ori în lojile de lângă ring.

— Dumneata eşti managerul? l-a întrebat una din ele pe Rocky.

— Nu chiar, i-a răspuns Rocky. Sunt adjunctul lui. Cu ce vă pot fi de folos?

— Eu sunt doamna Higby, i-a spus femeia. Dânsa e doamna Witcher. Am putea să vorbim undeva, mai retras?

— N-am alt loc mai retras decât ăsta, a zis Rocky. Deci, cu ce vă pot fi de folos?

— Noi suntem preşedinta, respectiv vicepreşedinta...

— Care-i problema? a întrebat Socks Donald, ivindu-se de undeva, din spatele meu.

— Dânsul e managerul, a zis Rocky, cu o expresie de uşurare.

Cele două femei l-au măsurat pe Socks.

— Suntem preşedinta, respectiv vicepreşedinta Ligii Mamelor pentru Bunele Moravuri...

— Vai de noi, a zis Gloria, încet.

— Da, şi?

— Avem o rezoluție pentru dumneavoastră, i-a zis doamna Higby, îndesându-i în mână o foaie de hârtie împăturită.

— Despre ce e vorba? a întrebat Socks.

— Scrie aici despre ce e vorba, a zis doamna Higby. Liga noastră pentru Bunele Moravuri a condamnat concursul dumneavoastră...

— Stați aşa un pic, a întrerupt-o Socks. Haideți să mergem la mine, în birou, să ne lămurim...

Doamna Higby i-a aruncat o privire doamnei Witcher, care a dat din cap.

— Perfect, să mergem, a spus ea.

— Veniți şi voi copii... Şi tu, Rocky. Hei, soră, du, te rog, de-aici ceştile şi farfuriile astea. Apoi, zâmbindu-le celor două: Vedeți că nu-i punem pe copiii ăştia să facă nimic, ca să nu se extenueze. Doamnelor, pe aici, vă rog...

Cu Socks în frunte, am ocolit scena şi ne-am dus în biroul lui, aflat într-un colț al clădirii. La un moment dat, Gloria s-a prefăcut că se împiedică şi mai că nu s-a prăvălit în capul doamnei Higby.

— Vai, vă rog mult să mă scuzați, îmi cer iertare, i-a zis Gloria, uitându-se pe jos să vadă în ce se-mpiedicase.

Doamna Higby n-a zis nimic, dar i-a aruncat o privire furibundă şi şi-a îndreptat pălărioara. Gloria mi-a dat un cot, făcându-mi cu ochiul prin spatele doamnei Higby.

— Nu uitați, copii, sunteți martori, ne-a şoptit Socks când

am intrat în biroul lui.

Biroul respectiv fusese anterior o anticameră, aşa că era foarte mic. Am observat că nu se schimbase mult din ziua când Gloria şi cu mine veniserăm pentru prima oară să ne înscriem la maraton. Singurele chestii noi erau încă două afişe cu femei goale pe care Socks le prinsese în piuneze pe pereți. Doamna Higby şi doamna Witcher le-au remarcat imediat şi au început să schimbe priviri pline de înțeles.

— Luați loc, stimate doamne, le-a îndemnat Socks. Aşa, deci ce pot să fac pentru dumneavoastră?

— Liga Mamelor pentru Bunele Moravuri a condamnat concursul dumneavoastră, a reluat doamna Higby. Am căzut de acord că este un concurs e obscen, degradant, şi că exercită o influență nefastă asupra comunității. Am hotărât că trebuie să-l închideți...

— Să-l închidem?

— Neîntârziat. Dacă refuzați, o să ne ducem la Consiliul Municipal. Acest concurs e obscen, e degradant...

— Aveți o impresie cu totul greşită, stimate doamne, le-a zis Socks. Nu e nimic degradant la acest concurs. Păi, să vă spună copiii ăştia, că le place la nebunie. Toți au pus câteva kile pe ei de când am început...

— Aveți o fată în concurs care e pe cale să devină mamă în scurt timp, a zis doamna Higby, o anume Ruby Bates. E criminal s-o pui să alerge şi să se agite de colo-colo cât e ziua de lungă când urmează să nască un copil. Nu mai zic că e scandalos cum se expune în văzul lumii în echipamentul ăla, în care e mai mult dezbrăcată. Îmi închipui că ar putea să aibă bunul-simț să-şi pună un halat...

— Stimate doamne, a zis Socks, trebuie să vă mărturisesc că până acum n-am privit niciodată lucrurile din perspectiva asta. Întotdeauna mi s-a părut că Ruby ştie ce face, şi niciodată nu m-am uitat la burta ei. Dar vă înțeleg argumentele. Vreți s-o scot din concurs?

— Fără doar şi poate, a zis doamna Higby.

Doamna Witcher a întărit şi ea afirmaţia cu o înclinare fermă a capului.

— Foarte bine, stimate doamne, a zis Socks, cum doriţi dumneavoastră. Sunt om de înţeles. O să-i plătesc chiar eu spitalul. Va mulţumesc foarte mult că mi-aţi atras atenţia. O să mă ocup chiar acum…

— Şi asta nu e tot, a zis doamna Higby. Intenţionaţi să organizaţi o ceremonie nupţială publică săptămâna viitoare sau n-a fost decât o şmecherie ca să mai atrageţi nişte cretini?

— N-am umblat cu şmenuri în viaţa mea, a zis Socks. Nunta e pe bune. Nici mort nu mi-aş înşela clienţii în halul ăsta. Puteţi să întrebaţi pe oricine dintre partenerii mei de afaceri ce fel de om sunt…

— Ştim noi care-i reputaţia dumitale, i-a replicat doamna Higby. Dar chiar şi aşa, nu-mi vine să cred că o să finanţezi un asemenea sacrilegiu…

— Dar copiii care urmează să se căsătorească se iubesc sincer, a zis şi Rocky.

— N-o să îngăduim în veci o asemenea bătaie de joc, a zis doamna Higby. Îţi cerem să opreşti imediat acest concurs!

— Şi ce-o să se-ntâmple cu toţi copiii ăştia dacă o să-l oprească? a întrebat-o Gloria. O să ajungă înapoi pe stradă…

— Nu căuta scuze pentru grozăvia asta, domnişoară, i-a zis doamna Higby. Ce se-ntâmplă aici e o adevărată destrăbălare. Atrage toţi interlopii. Unul dintre participanţi era un criminal evadat – italianul ăla din Chicago…

— Păi, stimate doamne, doar nu mă scoateţi tot pe mine vinovat pentru asta, a zis Socks.

— Ba sigur că da. Am venit aici pentru că e datoria noastră să păstrăm oraşul nostru curat şi la adăpost de asemenea influente…

— Vă supăraţi dacă asistentul meu şi cu mine ne retragem puţin să punem lucrurile la punct? Poate reuşim să rezolvăm problema…

— ...Foarte bine, a zis doamna Higby.

Socks i-a făcut un semn lui Rocky şi amândoi au ieşit din cameră.

— Doamnelor, dumneavoastră aveți copii? a întrebat Gloria când uşa s-a închis.

— Amândouă avem fete care sunt mari de-acum, a răspuns doamna Higby.

— Şi ştiți cumva pe unde umblă astă-seară şi cu ce se ocupă?

Niciuna din cele două n-a răspuns nimic.

— Poate vă ajut eu să vă faceți o idee, a zis Gloria. În timp ce dumneavoastră, două persoane aşa de onorabile, ați venit aici ca să vă luați de nişte oameni pe care nici măcar nu-i cunoaşteți, fiicele dumneavoastră probabil că sunt acasă la un tip, în pielea goală, şi se fac mangă.

Doamna Higby şi doamna Witcher au suspinat la unison..

— Aşa se-ntâmplă, de regulă, cu fetele misionarilor, a continuat Gloria. Mai devreme sau mai târziu toate şi-o pun, şi majoritatea nici nu ştiu cum să se păzească să nu ajungă borțoase. Le faceți să-şi ia câmpii cu predicile voastre nenorocite despre puritate şi pudoare, dar sunteți prea ocupate să vă băgați în seamă ca să mai aveți timp să le învățați chestii practice de viață...

— Cum... s-a înecat doamna Higby, înroşindu-se toată la față.

— Eu... a dat să zică şi doamna Witcher.

— Gloria, am încercat eu s-o temperez.

— E timpul să vă spună şi vouă cineva adevărul, a zis Gloria, aşezându-se în dreptul uşii, ca şi cum n-ar mai fi vrut să le dea drumul afară, şi eu sunt exact persoana potrivită. Sunteți genul ăla de putori care se ascund la closet să citească tot felul de cărți pornografice şi să-şi povestească măscări, după care vă duceți şi le stricați tuturor cheflii...

— Domnişoară, dă-te din uşă şi lasă-ne să plecăm de aici! a chirăit doamna Higby. Refuz să te mai ascult. Sunt o

femeie respectabilă. Sunt profesoară la şcoala de duminică…

— Să-mi bag picioarele dacă mă mişc un centimetru până nu termin ce-am de spus, le-a anunțat Gloria.

— Gloria…

— Ligile voastre de moravuri şi asociațiile de femei, a zis Gloria, ignorându-mă complet, sunt pline de curve băgărețe care nu mai ştiu ce-i ăla un futai de douăzeci de ani. Auziți, mamaie, de ce nu vă duceți şi voi, măcar din când în când, să plătiți un cordac să vă fută? Că asta-i de fapt problema voastră…

Doamna Higby s-a îndreptat spre Gloria cu brațul ridicat, ca şi cum ar fi vrut s-o lovească.

— Hai, pocneşte-mă, i-a zis Gloria, fără să se mişte. Hai să te văd! Numa' să mă atingi şi-ți iau capul!

Uşa s-a deschis, lovind-o pe Gloria. Socks şi Rocky au intrat în cameră.

— T… t… a bolborosit doamna Higby, amenințând-o pe Gloria cu degetul.

— Nu te bâlbâi, i-a zis Gloria, spune ce-ai de spus. Hai, că ştii cuvântul. Târfa. Târ…

— Ciocu' mic! i-a tăiat-o Socks. Stimate doamne, asistentul meu şi cu mine am hotărât să acceptăm orice sugestii pe care doriți să ni le faceți…

— Sugestia noastră e să închizi stabilimentul ăsta pe loc! a zis doamna Higby. În caz contrar, mâine, la prima oră, o să ne ducem la Consiliul Municipal.

S-a îndreptat spre ieşire, urmată de doamna Witcher.

— Domnişoară, i-a zis Gloriei, ar trebui să fii trimisă la o şcoală de corecție!

— M-au şi băgat într-una, i-a zis Gloria. Directoarea era una de-asta, exact ca tine. Era lesbiană…

Doamna Higby a suspinat încă o dată, după care a ieşit, urmată de doamna Witcher.

Gloria a trântit uşa după ele, apoi s-a prăbuşit pe un scaun şi a izbucnit în hohote de plâns. Şi-a acoperit fața cu

mâinile şi a încercat să se abţină, dar n-a reuşit. S-a aplecat încet, apoi s-a încovoiat de tot, scuturată de convulsii din cauza emoţiei, de ziceai că nu-şi mai poate controla partea superioară a trupului. Timp de câteva momente, în cameră nu s-au mai auzit decât hohotele ei şi freamătul oceanului, care răzbătea prin fereastra pe jumătate deschisă.

Apoi Socks s-a dus şi, cu un gest plin de tandreţe, şi-a aşezat mâna pe capul ei.

— Nu-i nimic, fetiţă, nu-i nimic, a mângâiat-o el.

— Fii discret, mi-a zis Rocky. Nu povesti nimic la nimeni…

— Nu povestesc nimic, i-am zis. Dar asta înseamnă că va trebui să-nchidem?

— Nu prea cred, a spus Socks. Înseamnă doar că va trebui să ungem pe cineva. O să vorbesc cu avocatul mâine-dimineaţă. Între timp, Rocky, anunţ-o pe Ruby. Trebuie să renunţe. Prea multe femei au început să cârâie din cauza ei. S-a uitat spre uşă. Trebuia să rămân la şmenurile mele, a adăugat el. Dracu să le ia de femei nebune…

…să ducă la îndeplinire execuția, aplicând pedeapsa cu moartea…

...capitolul unsprezece

ORE SCURSE 855
Perechi rămase în concurs 21

CAMPANIA ÎMPOTRIVA MARATONULUI DE DANS ÎNCĂ AGITĂ SPIRITELE

Liga Mamelor amenință cu ample demonstrații în cazul în care Consiliul Municipal nu va opri concursul

----

A TREIA ZI DE CONTROVERSE

Liga Mamelor pentru Bunele Moravuri şi-a continuat şi astăzi campania împotriva maratonului de dans, amenințând că se va adresa direct cetățenilor în cazul în care Consiliul Municipal nu va opri concursul. Maratonul de dans, organizat într-o stațiune de pe litoral, se află în desfăşurare de 36 de zile.

Doamna J. Franklin Higby şi doamna William Wallace Witcher, preşedinta, respectiv vicepreşedinta Ligii pentru Bunele Moravuri, s-au înfățişat şi în cursul zilei de azi în fața membrilor Consiliului Municipal, protestând față de continuarea maratonului de dans. Consiliul le-a informat că procuratura întreprinde o analiză amănunțită a legislației pentru a stabili ce demersuri legale pot fi efectuate.

„Nu putem lua măsuri până nu ştim ce prevede exact legea în asemenea situații”, a declarat Tom Hindsell, preşedintele Consiliului. „Până în momentul de față nu am reuşit să identificăm unde se încadrează cazul în speță, dar procuratura examinează toate codurile juridice.”

„Oare Consiliul Municipal ar manifesta aceleaşi îndoieli şi dacă oraşul nostru ar fi amenințat de vreo molimă?” s-a întrebat doamna Higby. „Cu siguranță că nu. Dacă nu există legi în care să fie încadrată expres situația de față, atunci să se dea o lege de urgență. Maratonul de dans este o asemenea molimă – obscen, degradant,

nemaivorbind de faptul că, tot în aceeaşi sală, funcţionează un bar frecventat de gangsteri, de bişniţari şi de criminali notorii. Evident că nu e atmosfera potrivită pentru copiii care...”

I-am dat înapoi ziarul doamnei Layden.

— Domnul Donald ne-a zis că avocatul lui l-a asigurat că municipalitatea e legată de mâini şi de picioare.

— N-are importanţă, mi-a zis doamna Layden. Femeile astea sunt chitite să-l închidă şi, cu lege sau fără lege, tot o să reuşească până la urmă.

— Nu văd ce rău poate face un maraton, am spus, dar trebuie să recunosc că, în privinţa barului, au dreptate. Am văzut cu ochii mei o mulţime de interlopi în Palm Garden... Şi cât credeţi c-o să mai dureze până ne-nchid?

— Nu ştiu, mi-a zis. Dar de închis o să-l închidă. Şi-atunci tu ce-o să faci?

— În primul rând o să stau... la soare, i-am spus. Înainte îmi plăcea ploaia şi nu suportam soarele, dar acum e complet invers. Nu prea ai parte de soare în văgăuna asta...

— Şi după, ce-o să faci?

— N-am niciun plan, i-am mărturisit.

— Am înţeles. Gloria unde-i?

— Îşi pune echipamentul de cursă. Trebuie s-apară din clipă-n clipă.

— Am impresia că e cam epuizată, nu? Doctorul a zis că a fost nevoit s-o asculte la inimă de mai multe ori pe zi.

— Asta nu înseamnă nimic, i-am spus. Pe toate le controlează la inimă. Gloria se simte foarte bine.

Gloria nu se simţea deloc bine şi eram conştient de asta. Derby-urile ne dădeau mari bătăi de cap. Să mor dacă ştiu cum am evitat descalificarea în ultimele două seri. Gloria se aşezase pe pat de vreo douăsprezece ori în cele două curse. Dar nu trăsesem concluziile doar pentru că doctorul îi ascultase inima de şase-şapte ori pe zi. Ştiam foarte bine că problemele ei nu puteau fi depistate cu stetoscopul ăla.

— Robert, eşti bun să te-apleci puţin? m-a rugat doamna

Layden.

Era prima dată când mă striga pe numele mic, şi m-am simțit un pic stânjenit. M-am aplecat peste balustradă, continuând să mă legăn ca să nu fiu acuzat că încalc regulile concursului. Sala gemea de lume.

— Ştii că suntem prieteni, nu? m-a întrebat doamna Layden.

— Da, doamnă, ştiu.

— Eşti conştient că eu ți-am făcut rost de sponsor, nu?

— Da, doamnă, sunt.

— Ai încredere-n mine, nu?

— Da, doamnă, am.

— Robert... să ştii că Gloria nu-i o fată potrivită pentru tine.

N-am zis nimic, întrebându-mă ce-o să-mi spună în continuare. Nu m-am lămurit niciodată de ce doamna Layden îmi arătase atâta simpatie, asta dacă nu cumva... Dar nu, era exclus. Că doar putea să-mi fie bunică.

— N-o să fie niciodată bună de nimic, a continuat doamna Layden. E o persoană malefică, o să-ți distrugă viața. Doar nu vrei să-ți distrugi viața, nu?

— N-o să-mi distrugă nicio viață, i-am spus.

— Te rog să-mi promiți că, după ce-o să pleci de-aici, n-ai s-o mai vezi niciodată.

— A, păi n-am de gând să mă-nsor cu ea sau ceva de felul ăsta, am zis. Nu m-am îndrăgostit de ea. Dar e-o fată ca lumea. Numai că uneori o mai apucă depresia.

— Ba nu, nu-i deprimată. E un om încrâncenat. Urăşte pe toată lumea, urăşte absolut totul. E o femeie rea şi periculoasă.

— Nu ştiam că aşa o considerați, doamnă Layden.

— Sunt o femeie în vârstă, mi-a zis ea apoi. Sunt o femeie foarte, foarte în vârstă. Crede-mă, ştiu ce vorbesc. Când o să se termine chestia asta... Robert, a zis ea dintr-odată, să ştii că nu sunt chiar aşa de săracă cum crezi. Arăt eu mai

amărâtă, dar nu sunt amărâtă deloc. Să ştii că sunt bogată. Sunt foarte bogată. Sunt foarte excentrică. Când o să scapi de-aici…

— Bună, a zis Gloria, apărând din neant.

— …Bună, i-a zis doamna Layden.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat Gloria brusc. V-am întrerupt?

— Nu ne-ai întrerupt deloc, am liniştit-o eu.

Doamna Layden a deschis ziarul şi a început să citească. Gloria şi cu mine ne-am îndreptat spre scenă.

— Ce zicea de mine? m-a chestionat Gloria.

— Nimic, i-am zis. Discutam şi noi despre oprirea maratonului…

— Mai vorbeați voi şi de altceva, lasă că m-am prins eu. De ce a tăcut ca melcul când am apărut?

— Asta-i numa-n mintea ta, i-am zis.

— Doamnelor şi domnilor, a zis Rocky în microfon, sau, a continuat el când spectatorii au făcut linişte, sau, dacă ar fi să mă iau după ziare, dragi imbecili. Publicul a izbucnit în râs la unison; ştiau cu toții la ce se referea. După cum vedeți, campionatul mondial de dans-maraton continuă şi va continua până în clipa în care va mai rămâne o singură pereche – câştigătorul absolut. Aş dori să vă mulțumesc foarte mult pentru că ați venit în seara aceasta şi, totodată, să vă reamintesc că seara de mâine este una pe care n-o puteți rata: fiindcă mâine va avea loc magnifica noastră ceremonie nupțială, în cadrul căreia componenții Perechii nr. 71 – Vee Lovell şi Mary Hawley – vor fi cununați chiar aici, dinaintea dumneavoastră, de un celebru pastor din oraşul nostru. Dacă nu v-ați rezervat locurile pentru mâine-seară, ar fi bine să vă grăbiți.

Şi acum, înainte să dăm startul derby-ului nostru, permiteți-mi să vă prezint câteva dintre celebritățile care sunt împreună cu noi în această seară… Şi-a aruncat ochii peste hârtia din mâna sa. Doamnelor şi domnilor, unul dintre

invitații noştri de onoare este nimeni altul decât chipeşul star al marelui ecran, Bill Boyd. O reverență pentru publicul nostru, domnule Boyd?…

Bill (Starul Marelui Ecran) Boyd s-a ridicat şi a făcut o reverență, în aplauzele publicului.

— Apoi, o altă stea a ecranului şi a scenei – Ken Murray. La rândul său, domnul Murray a venit împreună cu mai mulți distinşi invitați de-ai Domniei Sale. Oare Domnia Sa ar fi dispus să urce aici, pe scenă, şi să-i prezinte singur?

Spectatorii au aplaudat cu şi mai multă convingere. Murray a şovăit câteva clipe, dar, în cele din urmă, a trecut peste balustradă şi a urcat pe scenă.

— Aşa, dragi prieteni, a zis el, luând microfonul. Mai întâi vă prezint o tânără şi deja celebră actriță, domnişoara Anita Louise…

Domnişoara Louise s-a ridicat.

— Apoi domnişoara June Clyde…

Domnişoara Clyde s-a ridicat.

— …Domnişoara Sue Carol…

Domnişoara Carol s-a ridicat.

— …Tom Brown…

Tom Brown s-a ridicat.

— …Thornton Freeland…

Thornton Freeland s-a ridicat.

— …aceştia sunt toți, dragi prieteni.

Murray i-a strâns mâna lui Rocky, după care s-a-ntors la prietenii lui.

— Doamnelor şi domnilor… a reluat Rocky.

— Da' văd că-i aici şi un mare regizor, pe care nu l-a mai prezentat, i-am zis Gloriei. Uite-l acolo: Frank Borzage. Hai la el, să vorbim…

— Ca ce chestie? a zis Gloria.

— Păi, e regizor, nu? Poate îți face rost de un rol într-un film…

— Dă-le dracu' de filme, mi-a tăiat-o Gloria. Ce n-aş da să

mor…

— Eu mă duc, am anunțat-o.

Am luat-o încet prin fața lojilor, extrem de timid. De câteva ori era să renunț, n-aveam niciun pic de tupeu.

„Hai, că merită”, mă încurajam singur. „E unul dintre cei mai tari regizori din lume. Într-o zi o să fiu şi eu la fel de celebru ca el, şi-atunci o să-i aduc aminte de ziua asta.

— Bună seara, domnule Borzage, i-am zis.

— Bună, băiete, mi-a răspuns. Tu o să câştigi în seara asta?

— Sper că da… Să ştiți că am văzut *Gloria cea mare.* Consider că-i un film minunat, i-am spus.

— Mă bucur că ți-a plăcut.

— Asta-mi doresc şi eu să ajung într-o zi, i-am mărturisit. Regizor, aşa, ca dumneavoastră…

— Sper să ajungi, mi-a zis.

— Bine… am spus. Atunci, la revedere…

M-am întors lângă scenă.

— Ala cu care am vorbit era Frank Borzage, i-am zis lui Kid Kamm.

— Zău?

— E un mare regizor, i-am explicat.

— Ahă, a făcut Kid.

— Gata, a zis Rocky. Arbitrii sunt pregătiți? Au toți cartonaşele de ținut scorul, Rollo? Gata, copii…

Ne-am aliniat cu toții la start.

— În seara asta nu ne putem permite să riscăm niciun pic, i-am şoptit Gloriei. Nu trebuie să frecăm mâțu şi să…

— Pe locuri, copii, ne-a zis Rocky. Asistentele şi antrenorii, fiți pregătiți… Țineți-vă bine, doamnelor şi domnilor… Orchestra, fiți gata să băgați muzica.

A apăsat chiar el pe trăgaci.

Gloria şi cu mine am țâşnit ca din puşcă, trecând direct pe locul doi, imediat în spatele lui Kid Kamm şi Jackie Miller. Ei erau în fruntea plutonului, loc pe care, de regulă, îl ocupau

James şi Ruby Bates. Când am intrat în prima turnantă, gândul mi-a fugit la James şi Ruby; m-am întrebat pe unde-or fi. Fără ei, derby-ul n-avea niciun farmec.

La finalul primului tur, Mack Aston şi Bess Cartwright au sprintat susținut şi ne-au depăşit, trecând pe locul doi. Am început să mărşăluiesc mai repede ca niciodată. Mi-am dat seama că n-am altă şansă. Toți concurenții mai slabi fuseseră eliminați. Perechile rămase în cursă erau rapide, nu glumă.

Ne-am menținut pe poziția a treia vreo şase-şapte tururi, iar publicul a început să strige, cerându-ne să forțăm o depăşire. Mă temeam să încerc aşa ceva. Singurul mod în care poți depăşi o echipă rapidă e s-o iei la turnantă, şi asta cere multă energie. Până acum Gloria rezista şi nu voiam să pun prea multă presiune pe ea. Câtă vreme alerga singură şi nu trebuia s-o trag eu, n-aveam de ce să-mi fac griji.

După opt minute, am început să mă-ncălzesc. Mi-am smuls bluza de pe mine şi i-am aruncat-o unui antrenor. Gloria a făcut şi ea la fel. Mai toate fetele îşi dăduseră bluzele jos, iar publicul urla, extaziat. Când fetele îşi scoteau bluzele şi rămâneau numai în sutien, vedeai cum, în alergare, sânii le saltă în sus şi-n jos.

„Hai că-i bine, numai să nu ne-atace cineva”, mi-am zis.

Şi fix în momentul ăla ne-au şi atacat. Pedro Ortega şi Lillian Bacon au accelerat în coasta noastră, încercând să ne întreacă la turnantă. Era singura metodă de a depăşi un cuplu aflat în față, numai că nu era aşa de simplu cum părea. Trebuia ca pe linia dreaptă să ajungi la o viteză de cel puțin două ori mai mare decât cei dinaintea ta, apoi să coteşti fulgerător la turnantă. Asta avea şi Pedro în cap să facă. Ne-am ciocnit la turnantă, dar Gloria a reuşit să-şi păstreze echilibrul, iar eu am smucit-o după mine, menținându-ne astfel poziția în cursă.

Am auzit un oftat general, semn că cineva începuse să se clatine. Imediat am auzit şi un corp căzând pe podea. Nu mi-

am mutat privirea, i-am dat înainte. Învăţasem lecţia. Când am intrat iarăşi în linie dreaptă şi am putut să mă uit fără să-mi rup ritmul, am văzut-o pe Mary Hawley, partenera lui Vee Lovell, întinsă pe pat. Asistentele şi antrenorii îi făceau masaj, iar doctorul o ausculta cu stetoscopul...

— Faceţi-i loc pe interior, copii, a ţipat Rocky.

M-am dat la o parte şi Vee m-a depăşit. Acum era obligat să facă două tururi în contul unuia. Când a trecut pe lângă paturi, s-a uitat într-acolo cu o expresie de suferinţă pe chip. Dar ştiam că nu-l durea nimic, voia doar să-şi dea seama când o să revină pe ring partenera lui... în fine, în cel de-al patrulea tur pe care-l alerga singur, Mary s-a ridicat şi i s-a alăturat.

I-am făcut semn asistentei că am nevoie de un prosop ud, şi ea mi l-a aruncat după gât. Am luat un capăt şi am început să-l strâng între dinţi.

— Patru minute până la finiş... a ţipat Rocky.

Era unul dintre cele mai strânse derby-uri de până acum. Kid şi Jackie impuseseră un ritm drăcesc. Gloria şi cu mine nu eram în pericol dacă izbuteam să ne păstrăm şi noi tempoul, dar nu ştiai niciodată când o să cedeze partenerul tău. Dincolo de un anumit punct te mişcai din inerţie, fără să mai fi stăpân pe corpul tău. Acum te deplasai cu viteză maximă, iar o clipă mai târziu simţeai cum te prăbuşeşti. De-asta mi-era frică să nu i se întâmple Gloriei – să se prăbuşească. Începuse să tragă puţin de centură.

„Nu te opri”, i-am strigat în gând, slăbind doar o idee ritmul, ca să pun mai puţină presiune pe ea. Evident, Pedro şi Lillian atât aşteptau. Au trecut ca fulgerul pe lângă noi la turnantă, avansând pe locul al treilea. Am auzit paşii celorlalţi fix în spatele meu şi mi-am dat seama că tot plutonul îi sufla Gloriei în ceafa. Avantajul nostru se spulberase.

Mi-am săltat şoldul. Ăsta era un semnal pentru Gloria să-şi schimbe priza pe centură. Ceea ce a şi făcut, prinzându-se

acum cu mâna dreaptă.

„Slavă Domnului”, am răsuflat uşurat. Era de bun augur. Însemna că încă mai gândea limpede.

— Un minut până la finiş… a anunțat Rocky.

Am băgat viteză. Kid Kamm şi Jackie slăbiseră şi ei ritmul, încetinindu-i astfel pe Mack şi Bess şi pe Pedro şi Lillian. Gloria şi cu mine eram prinşi ca în cleşte între ei şi restul plutonului. Era o poziție foarte proastă. M-am rugat ca nimeni din spatele nostru să nu mai aibă energie pentru un sprint; orice coliziune, cât de mică, ar fi scos-o pe Gloria din ritm, trimițând-o la podea. Şi cine ajungea acum la podea…

Mi-am stors şi ultima picătură de energie ca să avansez, să mă distanțez fie şi cu un pas, să îndepărtez amenințarea care venea din urmă… Când pistolul a dat semnalul de finiş, m-am întors ca s-o prind în brațe. Dar n-a leşinat. Mi s-a împleticit în brațe, lucind de transpirație, zbătându-se după o gură de aer.

— Vrei o asistentă? a țipat Rocky de pe scenă.

— Nu, e-n regulă, am zis. Las-o să se odihnească un pic…

Aproape toate fetele au trebuit să fie ajutate să ajungă la vestiar, dar noi, băieții, ne-am îngrămădit în jurul scenei ca să aflăm cine fusese descalificat. Arbitrii tocmai le înmânaseră lui Rollo şi lui Rocky cartonaşele cu scoruri, iar cei doi le verificau.

— Doamnelor şi domnilor, a anunțat Rocky după un minut-două. Iată rezultatele celui mai senzațional derby la care ați asistat vreodată. Locul întâi – Perechea nr. 18, Kid Kamm şi Jackie Miller. Locul al doilea – Mack Aston şi Bess Cartwright. Locul al treilea – Pedro Ortega şi Lillian Bacon. Locul al patrulea – Robert Syverten şi Gloria Beatty. Aceştia sunt câştigătorii – iar acum, învinşii: echipa care s-a clasat pe ultimul loc şi care, conform regulamentului, va fi descalificată şi eliminată din maraton… Perechea nr. 11 – Jere Flint şi Vera Rosenfield…

— Eşti nebun! a strigat Jere Flint, îndeajuns de tare ca să-

l audă şi cel mai îndepărtat spectator. E o greşeală, a continuat el, trăgându-se mai aproape de scenă.

— Păi, uită-te şi singur, i-a zis Rocky, întinzându-i cartonaşele.

— Ce n-aş da să fim noi în locul lor, a zis Gloria, înălţându-şi capul. Mai bine trânteam cursa şi…

— Şşş, am oprit-o eu.

— Mi se rupe de ce zic cartonaşele astea; sunt greşite, a protestat Jere Flint, dându-i-le înapoi lui Rocky. Ştiu sigur că sunt greşite. Cum dracu' să fim eliminaţi când n-am ieşit ultimii?

— Auzi, păi cum poţi tu să ţii socoteala tururilor când eşti în cursă? l-a întrebat Rocky.

Încerca să-l facă pe Jere. În plus, ştia că nimeni nu-i capabil de aşa ceva.

— Nu, nu pot, a admis Jere. Dar ştiu că nu ne-am aşezat niciodată pe pat, în timp ce Mary s-a aşezat. Am început cursa în faţa lui Vee şi a lui Mary şi am terminat tot înaintea lor…

— Stimate domn, ce ziceţi de chestia asta? l-a interpelat Rocky pe un tip de lângă el. Dumneavoastră sunteţi cel care a ţinut scorul Perechii nr. 11…

— N-ai dreptate, prietene, i-a zis tipul lui Jere. Am ţinut scorul cu mare atenţie…

— Mare păcat, băiete, a zis Socks Donald, făcându-şi loc prin mulţimea arbitrilor. Ai avut ghinion…

— N-am avut niciun ghinion; am fost ţepuit, a zis Jere. Ne iei de fraieri? E clar că, dacă Vee şi Mary ar fi fost eliminaţi, ai mai fi făcut nuntă din părţi…

— Ei, hai, hai, i-a zis Socks. Ia viteză la vestiar…

— Bine, a zis Jere. S-a îndreptat spre tipul care ţinuse scorul pentru el şi Vera. Ia zi, cât îţi dă Socks pentru şmenu ăsta?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti…

Jere şi-a luat avânt şi i-a ars tipului un pumn în gură, de

l-a adunat de pe jos.

Socks s-a repezit la Jere, luând poziție de atac, cu mâna în buzunarul de la pantaloni.

— Ia numa’ scoate tu bastonul ăla, că ți-l bag pe gât, l-a avertizat Jere.

Apoi s-a-ntors şi a traversat ringul, îndreptându-se spre vestiar.

Spectatorii se ridicaseră în picioare, vorbind între ei şi încercând să vadă ce se-ntâmplă.

— Hai şi noi să ne-mbrăcăm, i-am zis Gloriei.

…în ziua de 19 a lunii septembrie, anul Domnului 1935…

...capitolul doisprezece

ORE SCURSE 879
Perechi rămase în concurs 20

Toată ziua Gloria fusese într-o dispoziție foarte morbidă. Am întrebat-o de-o sută de ori ce-avea pe suflet.

— Nimic, îmi răspundea ea.

Acum îmi dau seama cât de tâmpit am fost. Ar fi trebuit să-mi dau seama imediat ce-avea pe suflet. Acum, când mă gândesc la seara aia, nu înțeleg cum de-am putut să fiu aşa de tâmpit. Dar pe atunci eram un prost în multe privințe... Judecătorul stă acolo în jilț şi rosteşte sentința, privindu-mă prin ochelari, dar cuvintele lui au asupra trupului meu efectul privirii sale asupra ochelarilor săi – îl străbat fără să se poticnească, pentru a lăsa imediat cale liberă următoarei priviri şi următorului cuvânt Nu aud ce spune judecătorul cu urechile şi cu creierul meu, la fel cum nici lentilele ochelarilor lui nu captează şi nu rețin niciuna dintre privirile care le traversează. Îl aud cu tălpile picioarelor, cu torsul, cu brațele mele, cu orice altceva, mai puțin cu urechile şi cu creierul. Urechile şi creierul meu aud un băiat de pe stradă care vinde ziare şi care strigă ceva despre Regele Alexandru[4], aud huruitul tramvaielor, aud maşinile, aud semnalele sonore ale semafoarelor; aici, înăuntru, în sala de judecată, îi aud pe oameni cum respiră şi cum îşi schimbă poziția picioarelor; aud cum scârțâie lemnul unei bănci, aud plesnetul slab al unui scuipat care atinge scuipătoarea. Aud toate astea cu urechile

---

[4] Regele Alexandru I al Iugoslaviei, asasinat la Marsilia, pe 9 octombrie 1934. (N. tr.).

şi creierul, dar pe judecător îl aud doar cu trupul meu. Dacă l-ați auzi vreodată pe un judecător spunându-vă ce-mi spune mie judecătorul ăsta, ați înțelege ce vreau să zic.

Şi tocmai în ziua aia Gloria n-avea niciun motiv să fie într-o dispoziție morbidă. Publicul se perindase neîncetat, sala se umpluse încă de la prânz, aşa că acum, cu puțin înainte de începerea nunții, mai erau doar câteva locuri libere, majoritatea însă rezervate. Sala fusese în întregime decorată cu drapele şi stegulețe în roşu, alb şi albastru, că te-ai fi aşteptat din clipă-n clipă să auzi artificiile explodând şi orchestra intonând imnul național. Fusese o zi foarte agitată: muncitorii care întindeau ornamentele peste tot, valurile de spectatori, repetițiile pentru nuntă, zvonurile că femeile din Liga pentru Bune Moravuri o să vină să dea foc sălii şi, nu în ultimul rând, cele două echipamente complet noi, pe care Berea Jonathan ni le trimisese mie şi Gloriei.

Deci tocmai într-o zi ca asta Gloria n-avea niciun motiv să fie într-o dispoziție morbidă, dar ea era mai morbidă ca niciodată.

— Hei, băiețaş, m-a strigat un tip dintr-o lojă.

Nu-l mai văzusem în viața mea. Mi-a făcut semn să mă apropii.

„N-o să faci tu mulți purici în scaunul ăla”, i-am zis în gând. „Ala-i locul doamnei Layden. Când o să vină, va trebui să te muți.”

— Tu eşti băiatul din Perechea 22, nu? m-a întrebat.

— Da, domnule, i-am confirmat eu.

— Unde ți-e partenera?

— Acolo, i-am zis, arătând spre scenă, unde Gloria stătea împreună cu celelalte fete.

— Adu-o-ncoace, mi-a spus tipul. Vreau s-o cunosc.

— Bine, am consimțit eu, pornind spre Gloria.

„Cine-o mai fi şi ăsta?” m-am întrebat.

— E un tip aici care vrea să te cunoască, am anunțat-o pe Gloria.

— Nu vreau să cunosc pe nimeni.
— Stai puțin, că nu e vreun distrus, i-am zis. E bine îmbrăcat. Arată ca un barosan.
— Nu mă interesează cum arată.
— S-ar putea să fie producător, ceva, am zis. Probabil că te-a remarcat, cine ştie. S-ar putea să fie şansa ta.
— Să dea dracii-n şansa mea.
— Haide odată, i-am zis. Omul ne aşteaptă.
Până la urmă a venit cu mine.
— Industria asta a filmului e foarte naşpa, mi-a mărturisit ea. Eşti obligat să cunoşti oameni pe care n-ai niciun chef să-i cunoşti şi să fii drăguță cu nişte fraieri de care-ți e silă. Mă bucur c-am terminat cu toate astea…
— Vezi să nu, eu zic că de-abia de-acu începi, i-am spus, încercând s-o mai înveselesc.
Atunci n-am dat nicio atenție remarcii ei, dar acum îmi dau seama ca aia fusese fraza-cheie…
— Ea e Gloria, i-am zis tipului.
— Nu ştii cine sunt, nu? a întrebat-o el.
— Nu, domnule…
— Mă numesc Maxwell, s-a prezentat el. Sunt directorul de publicitate de la Fabrica de bere Jonathan.
— Încântat să vă cunosc, domnule Maxwell, i-am zis, întinzându-i mâna. Partenera mea, Gloria Beatty. Vă mulțumim foarte mult că ne sponsorizați.
— Nu mie trebuie să-mi mulțumiți, ne-a zis el. Mulțumiți-i doamnei Layden. Dânsa ne-a convins să vă susținem. Ați primit pachetele cu haine?
— Da, domnule, i-am spus, şi să ştiți că au picat la țanc. Aveam mare nevoie de haine. La maratoanele astea de dans îți faci praf hainele. Ați mai venit pe-aici sau e prima dată?
— Nu, şi n-aş fi venit nici acum dacă n-ar fi insistat doamna Layden. Mi-a tot povestit de derby-urile alea. E unul şi diseară?
— O amărâtă de nuntă n-o să anuleze un derby, am zis eu.

O să aibă loc unul chiar după încheierea ceremoniei...

— La revedere, a zis Gloria şi s-a îndepărtat.

— Am zis vreo prostie? a întrebat domnul Maxwell.

— Nu, domnule... dar acum trebuie să primească ultimele instrucțiuni. Nu mai e mult şi începe nunta.

Domnul Maxwell s-a încruntat şi mi-am dat seama că s-a prins imediat că mințeam ca să scuz proastele maniere ale Gloriei. A urmărit-o câteva clipe cu privirea, apoi s-a întors iarăşi către mine.

— Ce şanse aveți să câştigați derby-ul din seara asta? m-a întrebat.

— Avem şanse, am răspuns. Desigur, important nu e atât să câştigăm, cât să nu ieşim ultimii. Dacă te clasezi pe ultimul loc, eşti descalificat.

— Să zicem că Fabrica de bere Jonathan ar oferi un premiu de douăzeci şi cinci de dolari învingătorului, a spus. Crezi că ai avea vreo şansă să-i câştigi?

— Va asigur că o să ne străduim din toate puterile, i-am zis.

— Atunci... foarte bine, a zis el, măsurându-mă din cap până-n picioare. Doamna Layden mi-a spus că ambiția ta e să lucrezi în cinematografie, aşa-i?

— Da, e adevărat, am încuviințat eu. Deşi eu nu vreau să fiu actor, ci regizor.

— O slujbă în industria berii nu ți-ar surâde, nu?

— Nu, mă tem că nu...

— Dar, ia zi, ai regizat vreodată vreun film?

— Nu, domnule, dar nu mă dau înapoi să-ncerc. Sunt convins că o să iasă un lucru bun, am zis. A, desigur, n-o să fie un lungmetraj din ăla, cum ar face Boleslawski, sau Mamoulian, sau King Vidor... Adică aş începe cu altceva...

— Ca de exemplu?...

— Păi, aşa, un scurtmetraj. Despre un vânzător de lucruri vechi sau despre viața de zi cu zi a unui om obişnuit – unul care câştigă treizeci de dolari pe săptămână şi trebuie să-şi

crească şi copiii, să-şi cumpere o casă, o maşină, un aparat de radio... Genul de om după care umblă tot timpul recuperatorii. Dar ceva special, filmat din mai multe unghiuri, ca să redea mai bine story-ul...

— Înțeleg, a zis el.

— N-aş vrea să vă plictisesc, i-am zis, dar mi se-ntâmplă foarte rar să dau de cineva care să mă asculte, şi-atunci nu mai ştiu când să mă opresc.

— Nu mă plictiseşti deloc. De fapt, mă interesează foarte tare. Dar poate că am vorbit eu prea mult...

— Bună seara, a zis doamna Layden, intrând în lojă. Domnul Maxwell s-a ridicat în picioare. Ala e locul meu, a zis doamna Layden. Tu stai aici. Domnul Maxwell a râs şi s-a aşezat pe alt scaun. Măi, măi, dar tare bine mai arăți, mi-a zis doamna Layden.

— E prima dată în viață când mă-mbrac în smoching, am zis eu, roşind. Domnul Donald a închiriat smochinguri pentru băieți şi rochii pentru fete. Suntem cu toții în alaiul nupțial.

— John, cum ți se pare Robert? l-a întrebat doamna Layden pe domnul Maxwell.

— E un băiat bun, a spus domnul Maxwell.

— Am încredere deplină în judecata lui John, mi-a zis doamna Layden.

Începeam să-nțeleg de ce domnul Maxwell îmi pusese toate întrebările alea.

— Pe-aici, copii, a zis Rocky în microfon. Pe-aici... Doamnelor şi domnilor. În câteva momente vom celebra ceremonia nupțială a Perechii nr. 17, Vee Lovell şi Mary Hawley. Şi nu uitați că spectacolul din seara asta nu se încheie odată cu nunta. Dimpotrivă, e doar începutul, a precizat, doar începutul. După nuntă vom da startul derby-ului nostru...

S-a aplecat spre Socks Donald, care i-a şoptit ceva la ureche.

— Doamnelor şi domnilor, a anunțat Rocky. Îmi face o deosebită plăcere să vi-l prezint pe pastorul care va oficia ceremonia, un pastor pe care-l cunoaşteți cu toții: reverendul Oscar Gilder. Sunteți bun să urcați pe scenă, domnule Gilder?

Pastorul a traversat ringul, îndreptându-se spre scenă în aplauzele publicului.

— Ocupați-vă locurile, ne-a zis Socks.

Ne-am ocupat fiecare pozițiile dinainte stabilite, fetele de-o parte a scenei, băieții de cealaltă.

— Înainte de marşul nupțial, a zis Rocky, aş dori să mulțumesc celor care au făcut posibil acest eveniment. Şi-a aruncat ochii pe hârtia pe care-o ținea în mână. Rochia de mireasă a fost pusă la dispoziție de domnul Samuels, de la magazinul Bon-Top. Sunteți bun să vă ridicați, domnule Samuels?

Domnul Samuels s-a ridicat şi s-a înclinat, în aplauzele publicului.

— Pantofii miresei au fost puşi la dispoziție de magazinul de pantofi de pe Main Street... Domnul Davis e aici? Va rog să vă ridicați, domnule Davis.

Domnul Davis s-a ridicat.

— Ciorapii de mătase şi len... ăăă... şi ştiți dumneavoastră ce au fost puşi la dispoziție de Polly-Darling Giris' Bazaar. Domnule Lightfoot, unde sunteți?

Domnul Lightfoot s-a ridicat în chiotele publicului.

— Ondulația a fost asigurată de Salonul de înfrumusețare Pompadour. Domnişoara Smith e aici?

Domnişoara Smith s-a ridicat.

— Garderoba mirelui a fost dăruită, în întregime, de Compania de îmbrăcăminte Tower. Domnule Tower...

— Aranjamentele florale din sală, precum şi cele pe care le poartă fetele sunt un dar din partea serei din Sycamore Ridge. Domnule Dupre...

Domnul Dupre s-a ridicat.

— ...Şi acum, doamnelor şi domnilor, îi înmânez microfonul reverendului Oscar Gilder, care va oficia căsătoria acestor copii extraordinari...

I-a pasat microfonul lui Rollo, care a aşezat stativul pe podea, în fața scenei. Reverendul Gilder s-a dus la microfon, a făcut un semn din cap orchestrei, şi marşul nupțial a răsunat în întreaga sală.

Procesiunea a început, băieții de-o parte şi fetele de alta, deplasându-se până în capătul sălii, apoi revenind în dreptul pastorului. Era prima dată când le vedeam pe unele fete îmbrăcate şi în altceva decât în pantaloni sau în echipament.

Repetaserăm de două ori marşul în cursul după-amiezii, când ne învățaseră să facem un pas, apoi să ne oprim complet înainte să-l facem pe următorul. Când mireasa şi mirele au apărut din spatele scenei, publicul a izbucnit în ovații şi aplauze.

Doamna Layden a dat din cap când am trecut prin fața ei.

Când am ajuns înapoi lângă scenă ne-am reluat locurile, în timp ce Vee şi Mary, împreună cu Kid Kamm şi Jackie Miller, care erau cavalerul şi domnişoara de onoare, au continuat să înainteze până în dreptul pastorului. Acesta a făcut semn orchestrei să se oprească, după care a început să oficieze. Tot timpul cât a durat ceremonia n-am scăpat-o din ochi pe Gloria. N-apucasem să-i spun cât de nepoliticos se purtase cu domnul Maxwell, aşa că am încercat să-i surprind privirea ca să-i dau de înțeles că aveam multe să-i zic când o să fim iarăşi numai noi doi.

— ...Iar acum vă declar soț şi soție, a rostit reverendul Gilder.

Apoi şi-a plecat capul şi a început să se roage:

Domnul este păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic. El mă paşte în păşuni verzi şi mă duce la ape de odihnă; îmi înviorează sufletul şi mă povățuieşte pe cărări drepte, din pricina Numelui Său. Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău, căci Tu eşti cu mine.

Toiagul şi nuiaua Ta mă mângâie. Tu îmi întinzi masa în fața potrivnicilor mei; îmi ungi capul cu untdelemn, şi paharul meu este plin de dă peste ei Da, fericirea şi îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele, şi voi locui în Casa Domnului până la sfârşitul zilelor mele.[5]

...Când pastorul a încheiat, Vee a sărutat-o timid pe Mary pe obraz, iar noi am făcut roată în jurul lor. Sala s-a cutremurat de strigăte şi aplauze.

— Numai puțin... numai puțin, a țipat Rocky în microfon. Numai puțin, doamnelor şi domnilor...

Hărmălaia a încetat şi, în aceeaşi clipă, din celălalt capăt al sălii, de la barul Palm Garden, s-a auzit clar zgomot de sticlă spartă.

— Nu... a strigat o voce de bărbat.

Aproape instantaneu, topite parcă în acelaşi sunet, au bubuit cinci focuri de armă.

Şi tot în acelaşi moment publicul a început să urle.

— Rămâneți pe loc... rămâneți pe loc, a zbierat Rocky.

Toți concurenții s-au repezit spre Palm Garden să vadă ce se întâmplase, aşa că am pornit şi eu într-acolo. Socks Donald m-a depăşit în fugă, căutând ceva în buzunarul de la pantaloni.

Am sărit peste balustradă într-una dintre lojile goale, luându-mă după Socks, şi am năvălit în Palm Garden. Am văzut o mulțime de oameni strânşi în cerc, discutând unii cu alții. Socks şi-a făcut loc printre ei, iar eu l-am urmat.

Pe podea zăcea mort un bărbat.

— Cine l-a omorât? a întrebat Socks.

— Unu de-acolo, a zis cineva.

Socks a ieşit dintre cei adunați în jurul cadavrului, iar eu m-am ținut şi de data asta după el. M-a mirat s-o descopăr

---

[5] Psalmul 23, în *Biblia sau Sfânta Scriptură a Vechiului şi a Noului Testament*, traducere de Dumitru Cornilescu, 1924. (N. tr.).

pe Gloria fix în spatele meu.

Cel care trăsese cu pistolul stătea în picioare lângă bar, sprijinit într-un cot. Fața îi şiroia de sânge. Socks s-a dus glonț la el.

— El a-nceput, Socks, i-a zis tipul. A-ncercat să mă omoare cu o sticlă de bere.

— Monk, javră-mpuțită... a zis Socks şi l-a lovit cu bastonul direct în față.

Monk s-a îndoit peste tejghea, dar nu s-a prăbuşit. Socks l-a lovit înc-odată, şi înc-odată, şi înc-odată, împroşcându-i cu sânge pe toți cei din jur. L-a bătut efectiv până l-a lăsat lat.

— Hei, Socks... a strigat cineva.

La vreo zece metri distanță, am văzut alt grup de oameni strânşi în cerc, discutând unii cu alții. Ne-am croit drum printre ei şi atunci am dat cu ochii de ea.

— 'Tu-i mama mă-sii... a făcut Socks Donald.

Era doamna Layden, cu o gaură de glonț, una singură, în mijlocul frunții. John Maxwell îngenunchease lângă ea şi îi susținea capul... apoi l-a lăsat uşor pe podea şi s-a ridicat. Capul doamnei Layden s-a răsucit încet într-o parte, şi mica baltă de sânge care i se adunase în orbită a curs pe podea.

Domnul Maxwell a dat cu ochii de Gloria şi de mine.

— Tocmai se întorcea în sală pentru derby, ştiți că era arbitru, ne-a zis. A lovit-o un glonț rătăcit...

— Ce n-aş da să fiu în locul ei, a şoptit Gloria.

— 'Tu-i mama mă-sii... a zis Socks Donald.

Ne adunaserăm cu toții în vestiarul fetelor. În sală mai rămăsese puțină lume, doar poliția şi câțiva reporteri.

— Copii, cred că vă dați seama de ce v-am chemat aici, a zis Socks încet, şi cred că ştiți şi ce urmează să vă spun. Să nu vă simțiți vinovați pentru ce s-a-ntâmplat – aşa a fost să fie. Ştiu că vă e greu, şi mie mi-e la fel de greu. Tocmai când maratonul mergea aşa de bine... Am discutat cu Rocky şi am decis să luăm cei o mie de dolari şi să-i împărțim în mod egal

tuturor. O să mai pun şi eu de la mine înc-o mie. Asta înseamnă cincizeci de dolari de căciulă. Vi se pare corect?

— Da, am zis cu toții.

— Nu mai e nicio şansă să continuăm? a întrebat Kid Kamm.

— Nicio şansă, a clătinat Socks din cap. Nu cu liga aia de moravuri pe capu' nostru...

— Copii, a zis Rocky, ne-am distrat mişto de tot şi vreau să vă spun că mi-a plăcut foarte mult să lucrăm împreună. Poate într-o zi o să organizăm un alt maraton de dans...

— Când ne luăm mălaiu'? a-ntrebat Vee Lovell.

— Mâine-dimineață, a zis Socks. Cine vrea poate să stea aici la noapte, copii, ca şi până acum. Dar, dacă vreți să plecați, sunteți liberi. O să v-aduc mălaiu mâine-dimineață, după zece. Acum vă zic la revedere, trebuie să mă duc la secție.

…în conformitate cu prevederile legii statului California. Şi…

...capitolul treisprezece

Gloria şi cu mine am traversat ringul; tocurile mele răsunau aşa de puternic pe parchet, încât mai c-aş fi jurat că nu erau pantofii mei. Rocky stătea lângă intrarea principală, cu unul dintre poliţişti.

— Unde vă duceţi, copii? ne-a întrebat Rocky.

— Să luăm nişte aer, l-a informat Gloria.

— Va mai întoarceţi?

— Ne mai întoarcem, i-am zis eu. Vrem doar să luăm nişte aer. N-am mai fost pe-afară de nu ştiu când...

— Să nu staţi mult, a zis Rocky, uitându-se la Gloria şi trecându-şi limba peste buze, cu subînţeles.

— Dă-te-n pizda mă-tii, i-a zis Gloria, ieşind în întuneric.

Trecuse puţin de două noaptea. Aerul era umed, dens şi curat. Aşa de dens şi de curat, încât mi se părea că plămânii mei rup din el hălci imense.

„Pun pariu că vă place să respiraţi aerul ăsta", le-am zis, în gând, plămânilor mei.

M-am întors şi m-am uitat la clădirea din care tocmai ieşiserăm.

— Deci aici am stat noi tot timpu' ăsta, am zis. Acum înţeleg ce trebuie să fi simţit Iona când s-a uitat la balenă, după ce l-a scuipat afară.

— Hai, mi-a zis Gloria.

Am dat ocol clădirii şi ne-am dus pe debarcader. Se întindea în ocean cât vedeam cu ochii, săltându-se, gemând şi scârţâind din toate încheieturile, odată cu unduirea apei.

— Mă mir că debarcaderu' ăsta n-a fost luat de valuri până acum, am zis.

— Te obsedează chestia asta cu valurile, mi-a zis Gloria.

— Ba nu, nu mă obsedează, am spus.

— Păi numai' de asta vorbeşti de o lună încoace...

— Bine, atunci stai nemişcată o clipă şi o să-nțelegi ce zic. O să simți cum se leagănă...

— Îl simt şi fără să stau nemişcată, mi-a zis, dar ăsta nu-i un motiv să intri-n panică. E aşa dintotdeauna.

— Să nu crezi că mă dau în vânt după oceanu' ăsta, i-am zis. Din partea mea, nu-i nicio pierdere dacă n-o să-l mai văd în veci. Mi s-a luat de ocean pentru toată viața.

Ne-am aşezat pe o bancă udă de stropii valurilor. Spre capătul debarcaderului câțiva pescari îşi întinseseră undițele peste balustradă. Era o noapte neagră, fără lună şi fără stele. O dâră neregulată de spumă indica linia țărmului.

— Ce aer mişto, am zis.

Gloria a rămas tăcută, cu ochii în zare. Undeva, în direcția țărmului, pierdute în depărtare, se zăreau câteva lumini.

— Acolo-i Malibu, am zis. Unde au casă toate vedetele din lumea filmului.

— Şi-acum ce-ai de gând să faci? m-a întrebat ea într-un final.

— Păi, nu ştiu exact. M-am gândit să mă duc mâine să mă-ntâlnesc cu Maxwell. Poate-l conving să facem ceva. Chiar părea interesat.

— Mâine, tot timpul mâine, a zis. Tot timpul marea şansă e mâine, niciodată acum.

Prin fața noastră au trecut doi tipi, ducând în mâini undițe pentru pescuit la adâncime. Unul târâia după el un rechin-ciocan de vreun metru şi douăzeci.

— Puiuțu' ăsta n-o să mai facă rău nimănui, i-a zis el celuilalt tip.

— Dar tu ce-ai de gând să faci? am întrebat-o, la rândul meu, pe Gloria.

— Eu vreau să ies din jocu' ăsta, mi-a zis. Vreau să termin o dată pentru totdeauna cu porcăria asta.

— Care porcărie?

— Viața asta, mi-a zis.
— Auzi, de ce nu faci un mic efort să schimbi placa? i-am spus. Ai o atitudine complet greşită în toate privințele.
— Ştii ce, nu-mi da tu lecții, mi-a zis.
— Nu-ți dau lecții, dar trebuie să-ți schimbi neapărat atitudinea. Pe bune. Pentru că-i afectează pe toți cei cu care intri în contact. Uită-te la mine, spre exemplu. Înainte să te cunosc, nu concepeam că n-o să am succes în ce-mi propun. Nici măcar nu-mi trecea prin cap că s-ar putea să dau greş. Şi-uite acum…
— De la cine-ai luat chestia asta? m-a întrebat. Nu cred c-ai gândit-o cu capul tău…
— Ba da, m-am gândit.
A privit în zare, spre Malibu.
— Ah, ce rost are să mă mint singură, a zis după câteva momente. Doar ştiu cum stau…
N-am spus nimic, m-am uitat la ocean, gândindu-mă la Hollywood, încercând să-mi dau seama dacă într-adevăr fusesem acolo sau de fapt visasem toate astea şi-ntr-o clipă aveam să mă trezesc acasă, în Arkansas, să sar din pat ca să-mi iau ziarele şi să ies pe străzi înainte să se lumineze de ziuă.
— ’Tu-i mama mă-sii, a zis Gloria, ca pentru sine. Nu-i nevoie să mă priveşti aşa. Ştiu că nu-s bună de nimic…
„Are dreptate”, mi-am zis, la rându-mi, „are perfectă dreptate. Nu e bună de nimic…”
— Mai bine muream atunci, la Dallas. Mereu îmi zic că doctorul ăla m-a salvat de la moarte doar cu un singur scop…
N-am comentat nimic, cu ochii la ocean, gândindu-mă câtă dreptate avea când zicea că nu e bună de nimic şi că mai bine ar fi murit atunci, la Dallas. Cu siguranță că i-ar fi fost mai bine moartă.
— Nu sunt altceva decât o inadaptată, îi dădea ea înainte. N-am nimic de oferit nimănui. Şi nu te mai uita aşa la mine,

mi-a zis.

— Nu mă uit la tine deloc, i-am zis. Nici măcar nu poți să mă vezi…

— Ba da, pot.

Mințea. Nu putea să mă vadă. Era prea întuneric.

— N-ar trebui să mergem înăuntru? i-am zis. Rocky voia să te vadă…

— Jegu' ăla, a făcut ea. Ştiu eu ce voia, dar n-o să mai pupe el. Şi nici altcineva, de altfel.

— Ce adică?

— Păi nu ştii?

— Ce să ştiu?

— Ce vrea Rocky.

— A… am zis. Sigur. M-am prins.

— Toți bărbații numai asta vor, a zis ea, dar nu-i problemă. A, nu mă deranjează să mi-o tragă Rocky; îmi făcea o favoare aşa cum şi eu îi făceam lui – dar dacă, Doamne fereşte, rămân?

— Acu nu te-o fi obsedând chestia asta, nu? am întrebat-o.

— Ba da, mă obsedează. Până acum am reuşit să mă păzesc. Dar dacă, totuşi, fac un copil? Îți dai seama ce-o să se aleagă de el, nu? Exact ce s-a ales şi de noi. Şi zău că nu-mi doresc aşa ceva. În fine, oricum i-am pus cruce. E o lume de că cat, iar eu i-am pus cruce. O să-mi fie mult mai bine când o să mor, şi aşa o să le fie şi celorlalți. Distrug tot ce ating. Chiar şi tu ai zis asta.

— Când am zis eu aşa ceva?

— Acum câteva minute. Ai zis că, până să mă cunoşti, nici măcar nu-ți trecea prin cap că s-ar putea să dai greş. Păi, ce să zic, nu-i vina mea. Dar n-am ce face, asta sunt. Odată am încercat să mă omor, dar n-am reuşit, şi n-am avut tupeul să-ncerc iar… Ia zi, vrei să le faci tuturor un serviciu?… m-a întrebat.

N-am răspuns, m-am mulțumit să ascult clipocitul valurilor care se spărgeau de piloni, simțind unduirea

debarcaderului şi gândindu-mă câtă dreptate avea în tot ce spusese.

Gloria se apucase să cotrobăie în poşetă. Când şi-a scos mâna, am văzut că ținea între degete un pistol mic. Nu-l mai văzusem niciodată, dar n-am fost surprins. N-am fost surprins absolut deloc.

— Poftim, a zis ea, întinzându-mi-l.

— Nu vreau, i-am zis. Ia-l de-aici, am refuzat-o eu. Hai să mergem înăuntru, mi s-a făcut frig…

— Ia-l şi intră o clipă în teren în locul lui Dumnezeu, mi-a zis, îndesându-mi-l în mână. Hai, împuşcă-mă. Numai aşa poți să mă scapi de tot chinul ăsta.

„Să ştii că are dreptate”, mi-am zis. „Numai aşa poate să scape de chin.” *Când eram mic, îmi petreceam verile la ferma bunicului meu din Arkansas. Într-o zi stăteam lângă afumătorie, uitându-mă cum bunica făcea leşie de săpun într-o oală mare de fier, când l-am văzut pe bunicu venind spre noi foarte agitat „Nellie şi-a rupt piciorul”, ne-a zis bunicu. Am luat-o peste pârleaz şi ne-am dus în grădina unde ara bunicu. Bătrâna Nellie zăcea pe pământ, scâncind, încă înhămată la plug. Am stat şi ne-am uitat, atât am făcut, am stat şi ne-am uitat. Bunicu s-a întors cu puşca pe care şi-o luase de la Chickamauga Ridge.) „A călcat într-o groapă”, a zis, mângâind-o pe Nellie pe cap. Bunica m-a întors ca să mă uit în altă parte. Am început să plâng. Apoi am auzit o împuşcătură. Şi-acum mai aud împuşcătura aia. Am alergat şi m-am prăbuşit lângă Nellie, cuprinzându-i gâtul cu brațele. Țineam foarte mult la calul ăla. În clipa aia l-am urât pe bunicu. M-am dus la el şi am început să-l izbesc cu pumnii în picioare… În aceeaşi zi mi-a explicat că şi el ținea foarte mult la Nellie, dar că a fost nevoit s-o omoare. „Era spre binele ei, nu mai puteam face nimic”, mi-a zis. „Nu mai era bună de nimic. Numai aşa puteam s-o scăpăm de chin…”*

— Bine, m-am învoit eu. Zi când eşti gata.

— Sunt gata.

— Unde vrei?…
— Aici. La tâmplă.
Debarcaderul s-a zguduit când un val mai mare s-a spart de el.
— Acum?
— Acum.
Am apăsat pe trăgaci.
Debarcaderul s-a clătinat iarăşi, apoi apa oceanului s-a retras cu un soi de şuşuit.
Am aruncat pistolul peste balustradă.

Un polițist s-a aşezat lângă mine, pe bancheta din spate, iar celălalt a trecut la volan. Mergeam tare de tot, cu sirena pornită. Era exact aceeaşi sirenă cu care ne trezeau la maratonul de dans.
— De ce-ai omorât-o? m-a întrebat polițistul care stătea lângă mine, în spate.
— Aşa m-a rugat ea, i-am zis.
— Ai auzit, Ben?
— Da, am auzit. E foarte amabil jegosu' ăsta, ce să zic, a răspuns Ben peste umăr.
— Asta-i singurul motiv? m-a întrebat polițistul care stătea lângă mine, în spate.
— Păi şi caii se împuşcă, nu-i aşa? am zis eu.

…Dumnezeu să te ierte…